PALESTIJN IN ISRAEL:

ONGEWENST BURGER?

THEMATISCHE INFOBROCHURE NR. 4

Inhoudstafel

		Pp.
Inleiding		**3**
Deel 1.	**Wettelijk kader**	**11**
1.	Geschiedenis van discriminatie binnen Israël vanaf 1948 tot 1966	11
2.	Discriminatie binnen Israël vanaf 1966	12
3.	Prawer-plan	15
Deel 2.	**Verzamelde teksten**	**18**
1.	De positie van Palestijnse vrouwen binnen de Groene lijn	18
2.	Israël zal als 'Joodse' staat de discriminatie tegen Palestijnen legaliseren	28
3.	Knesset maakt onderscheid tussen christelijke en islamitische Palestijnen	32
4.	Palestijnse burgers slachtoffer van plannen voor opwaardering historische Palestijnse wijk in Haifa	35
5.	Hoger onderwijs voor Palestijnen in Israël: hun eigen Via Dolorosa	38
6.	Nep-pluralisme op Israëlische universiteiten	41
7.	Interview met Mohammed Zeidan	45
8.	Israëlische grond slechts voor joden – is dat geen racisme?	57
9.	Israël is een racistische staat	59
10.	VN-organisatie "ontzet" door Israëls rassenscheidingsbeleid	62

Inleiding

Palestina Solidariteit strijdt voor een rechtvaardige en duurzame vrede voor Palestijnen en Israëli's. Dit op basis van internationaal recht, respect voor de mensenrechten en de democratie en in actieve geweldloosheid.

Aangezien democratie ons nauw aan het hart ligt en er te pas en te onpas gezwaaid wordt met de slogan, "Israël, de enige democratie in het Midden-Oosten", willen we met deze brochure een eerste aanzet geven tot onderzoek of Israël een democratie is.

Vanuit de pijnlijke geschiedenis van het joodse volk dat zijn dieptepunt kende in de Holocaust en vanuit de tragedie van het Palestijnse volk waar de etnische zuivering begon in 1948 en voortduurt tot vandaag, gaan we kijken welke factoren in de weg staan om tot een duurzame vrede te komen voor beide volkeren.

Palestina werd van de kaart geveegd.

Je kan geen enkel conflict oplossen als je je ogen sluit voor de geschiedenis en de historische feiten weigert te kennen.

Hierbij haal ik graag Abu-Lughod aan: De Palestijnse professor waarschuwt voor het vergeten van "de verbazingwekkende recentheid" van de vernietiging van Palestina: "*Onze natuurlijke geneigdheid om te veronderstellen dat wat vandaag bestaat er altijd al is geweest, zorgt misschien voor gemoedsrust, maar alleen ten koste van de vreselijke prijs van het ontkennen van de realiteit. En wanneer de historische realiteit wordt ontkend, wordt ons vermogen om te begrijpen en zinvol te reageren op het heden evenzeer vernietigd*." [1]

[1] Janet Abu Lughod "The Demographic Transformation of Palestine", in Ibrahim Abu Lughod (ed.) "*The Transformation of Palestine*", Evanston, Ill., Northwestern University Press 1971, p.139.

Edward Said (1988): *De vernietiging van Palestina was niet het onbedoelde resultaat van onvoorziene gebeurtenissen. Het was en is nog steeds een essentieel onderdeel van het Zionistische plan om Palestina te transformeren tot "Eretz Yisraël".*

De meeste geschiedschrijving over de Palestijnse kwestie concentreert zich op de Zionistische pogingen een Joodse aanwezigheid in Palestina te creëren. In dat licht bekeken ontstaat er een misleidend beeld van een geheel constructieve onderneming. Er is geen twijfel over dat de Zionistische immigranten in de periode tussen de wereldoorlogen geschoolde mankracht en kapitaal met zich meebrachten naar Palestina en dorpen en fabrieken bouwden.

Wat evenzeer waar is, maar minder bekend, is het feit dat, aangezien de Zionistische beweging streefde naar de transformatie van Palestina in een 'mono-religieuze' Joodse staat, het succes van de hele onderneming evenzeer afhing van de destructie van de oorspronkelijke Arabische maatschappij als van de constructie van een Joods leven in Palestina.

Recent onderzoek van vroege Zionistische archieven maakt duidelijk dat leden van de Zionistische beweging op de hoogte waren van het bestaan van het Palestijnse volk en zich zelfs ook bezighielden met wat men de "Arabische kwestie" noemde. [2]

Door het bestaan van het Palestijnse volk te ontkennen en hen te ontmenselijken probeerden de Zionisten de slachtoffers van hun kolonisatie aan het zicht van de wereld te onttrekken. Zij stelden zich tegenover de publieke wereldopinie op als de nationale bevrijdingsbeweging van het Joodse volk, maar zij konden dit alleen doen als niet bekend werd dat zij bezig waren met de vernietiging van de oorspronkelijke Aziatische gemeenschap die streed voor zijn vrijheid.

Menachim Begin gaf in 1969 in feite de geldigheid van dit standpunt toe. In dat jaar waarschuwde hij een Israëlisch publiek voor het gevaar van toegeven aan 'het concept van Palestina.' Hij zei: "Als dit Palestina is en niet het land van Israël, dan zijn jullie de veroveraars en niet de verbouwers van het land. Dan zijn jullie indringers. Als dit Palestina is, dan behoort het toe aan een volk dat hier leefde voordat jullie kwamen."

Om ideologische en praktische redenen moesten de Palestijnen daarom verwijderd worden van het Zionistische pad. Ter voorbereiding op de verwijdering van de Palestijnen, een opdracht die grotendeels werd volbracht onder de dekmantel van de oorlog in 1948, moest de Palestijnse maatschappij worden ondermijnd en in verwarring gebracht. Dit deden de Zionisten onder de bescherming van het Britse Mandaat en zijn 'nationale tehuis'-politiek.

... Deze doctrinaire vernietiging van het Palestijnse volk werd versterkt door een systeem van

[2] Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, *Een profiel van het Palestijnse volk*, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.7-8.

koloniaal bestuur dat het Palestijnse volk demografisch, economisch en cultureel kleineerde en effectief tot vreemdelingen in eigen land maakte... Arabisch Palestina veranderde in Joods Israël als gevolg van een 'demografische zuiveringsactie' die zijn weerga niet kent in de moderne geschiedenis. Aan het eind van het daarop volgende jaar (1949) bleven er slechts 130.000 Palestijnse Arabieren achter in het gebied onder Israëlische controle binnen de 'Wapenstilstandslijnen'; bijna 780.000 mensen werden 'displaced persons', hetzij in overgebleven stukken van Palestina, hetzij in de omringende gastlanden Libanon, Syrië en Jordanië. [3]

Israël ontstond dus niet bij de uitvoering van de resolutie 181 van de Verenigde Naties (VN). Deze VN-resolutie werd immers nooit uitgevoerd. Dit had moeten gebeuren in 1948 met de overdracht van het mandaat van Groot-Brittannië aan de VN en van de VN een overdracht van de joodse staat en de Palestijnse staat. Voor de meer gedetailleerde uitleg van deze geschiedenis verwijzen we graag naar een vorige brochure van Palestina Solidariteit of naar het boek van Lucas Cathérine, “Israël de laatste kolonie” of dat van Ilan Pappé, “De etnische zuivering van Palestina”. En voor de geschiedenis in een notendop naar de brochure “Kanttekenningen bij het Israëlisch-Palestijns conflict”.

Israël is aldus ontstaan door oorlog en de massale verdrijving van honderdduizenden Palestijnen in de oorlog van 1948-1949 en de inbezitname van hun eigendommen. Het was een etnische zuivering van Palestina zoals de Israëlische historicus Ilan Pappé het noemt. Tussen de 750.000 en 900.000 (al naargelang de bron) Palestijnen werden vluchteling en waren ineens alles kwijt, hun inkomen, hun grond, hun huis, hun geld, hun toekomst. Tijdens die oorlog werd het grootste gedeelte van Palestijns land in beslag genomen zonder enige vergoeding. Vluchtelingen konden niet terugkeren naar hun land en werden nooit vergoed, ondanks VN-resolutie 194 die elk jaar opnieuw herbevestigd wordt door de Algemene Vergadering van de VN. Maar zoals bekend is, weigert Israël elke VN-resolutie, ook deze van de Veiligheidsraad uit te voeren. En geen enkel westers land oefent druk uit op Israël om de VN-resoluties uit te voeren.

531 Palestijnse dorpen en 11 steden en/of stadswijken werden ontvolkt en vernield. Israël werd gebouwd op de ruïnes van de Palestijnse maatschappij. Arabische namen werden vervangen door Hebreeuwse. Sommige huizen werden gewoon ingenomen door joodse immigranten, andere werden verwoest en hierop werden nieuwe dorpen en steden gebouwd.

[3] Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, *Een profiel van het Palestijnse volk*, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.10-11.

Bire'm, verwoest dorp in het noorden van Israël

Door deze oorlog werd het Palestijnse volk verdeeld in drie categorieën:

1. Palestijnen binnen Israël
2. Palestijnse vluchtelingen buiten het historische Palestina
3. Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook (de vluchtelingen en de inwoners van Westelijke Jordaanoever en Gazastrook) - sinds 1967 onder Israëlische militaire bezetting

Voor deze brochure focussen we ons op de Palestijnen in Israël en op de Palestijnen in de door Israël bezette gebieden.

Palestijnen in Israël

Na de oorlog waren er ongeveer 130.000 Palestijnen, die Palestina niet ontvlucht waren, maar die ineens in een ander land leefden, Israël genaamd. Het werd een joodse staat met alle rechten voor de immigrerende joden, terwijl de Palestijnen tweederangsburgers werden (in hun eigen land). Zij zijn Israëlisch staatsburger, maar worden toch als Arabische Israëli's genoemd.

Tot 1966 stonden ze (de Palestijnen binnen Israël) *onder directe militaire controle, maar vandaag worden ze als volwaardige burgers van Israël beschouwd. Dat wil zeggen: ze kunnen wel in de Knesset verkozen worden, maar ze mogen geen exclusief Palestijnse lijsten indienen. Met uitzondering van de Druzische en Bedoeïense minderheden moeten/mogen ze*

geen militaire dienstplicht vervullen.

Dat zou op zich geen ramp zijn, ware het niet dat allerlei concrete voordelen aan het statuut van ex-militair verbonden zijn, onder meer voordelen inzake werkgelegenheid en woningsubsidies, het lidmaatschap van bepaalde verenigingen en een reeks andere privileges, waar de Palestijnse Israëli's automatisch van uitgesloten blijven.

Dit heeft te maken met het subtiele maar belangrijke onderscheid tussen 'nationaliteit' en 'staatsburgerschap'. Er bestaat in Israël maar één 'nationaliteit' die volledig van alle voordelen van de basiswetten kan genieten, de joodse. Zo is 92% van de grond in handen van de Jewish Land Authority, die bijvoorbeeld beslist heeft, dat joden op dat land een pachtcontract kunnen krijgen van 44 of 99 jaar, terwijl de Palestijnse Israëlische staatsburgers slechts pachtcontracten van één jaar kunnen krijgen. Dat betekent dat ze veel minder in hun land kunnen investeren.

Een groot deel van de ontwikkelingsfondsen voor infrastructuur (elektriciteit, irrigatie, riolering en wegenbouw) wordt door de Jewish Agency verdeeld en is uitsluitend voor joodse dorpen en wijken bestemd. Deze fondsen, verzameld door joodse organisaties in de diaspora met de bedoeling de joodse immigratie te bevorderen, mogen dus niet voor niet-joden gebruikt worden, en men ziet het resultaat. Hetzelfde geldt voor belangrijke bedragen, die alleen aan joods onderwijs mogen worden besteed.

Het gevolg is dat er de facto discriminatie bestaat, die echter wettelijk niet kan worden aangeklaagd, omdat het om 'privé-fondsen' gaat. Na de opheffing van de militaire administratie in 1966 blijven er echter nog heel wat beperkingen bestaan, die deze discriminatie in stand houden. Zo worden bouwvergunningen in Arabische dorpen slechts afgeleverd of geweigerd door joodse ambtenaren.[4]

Voor de Palestijnen in Israël is het vooral onaanvaardbaar, dat zij op hun eigen grondgebied door ingeweken vreemdelingen als tweederangsburgers beschouwd worden.[5]

De laatste jaren wil de extreemrechtse regering in Israël dat de Palestijnen Israël erkennen als een joodse staat. Zij willen dus dat Palestijnen erkennen dat ze géén gelijke rechten hebben in Israël.

Palestijnen in de bezette gebieden

Na de oorlog van 1967, toen Israël de rest van het historische Palestina veroverde, kwamen de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever, inclusief Oost-Jeruzalem, onder een militaire

[4] Ludo Abicht, *De tocht door de woestijn*, Hadewijch, 1996, p.97

[5] Ludo Abicht, *De tocht door de woestijn*, Hadewijch, 1996, p.99

bezetting die tot heden ten dage voortduurt. Hier begon Israël kolonies te bouwen in bezet Palestijns gebied en haar joodse burgers naar de bezette Palestijnse gebieden over te brengen. Wat illegaal is volgens het internationaal recht en vele malen veroordeeld werd door de Verenigde Naties (VN), inclusief door de Veiligheidsraad van de VN. Bovendien is het een schending van de Vierde Conventie van Genève. Die kolonies worden gebouwd op gestolen Palestijnse gronden. Zo eigent Israël zich steeds meer grond toe, terwijl de Palestijnen op steeds minder grond moeten leven. Op het verder uitbouwen van de Apartheid in de bezette gebieden komen we later terug.

Racisme in Israël en de bezette gebieden

Volgens een aantal onderzoekers is er geen apartheid in Israël maar wel in de door Israël bezette gebieden. Als niet aan alle criteria van Apartheid voldaan wordt, kan het volgens hen geen Apartheid genoemd worden.

Maar eerder rijst de vraag of Israël een democratie is met gelijke rechten en plichten voor al zijn inwoners

Zonder het hele systeem uit te rafelen stemmen een aantal vragen ons tot nadenken:

- Waarom mogen joden in Israël overal wonen en Palestijnen niet?
- Waarom mogen Palestijnen geen Palestijnse politieke partij oprichten?
- Waarom kunnen joden wel grond kopen of huren en Palestijnen niet?
- Waarom mag/moet de Holocaust overal herdacht worden en is er een verbod voor de Palestijnen om hun Nakba te herdenken?
- Waarom mogen joden van over de hele wereld in Israël gaan wonen en Palestijnen die er hun grond of huis hadden niet?
- Waarom moeten Palestijnen Israël als een joodse staat erkennen? Israël als een Joodse staat betekent systematische discriminatie wat betreft land, wonen, burgerrechten, opvoeding en vrije meningsuiting.
- Kan een joodse staat per definitie een democratie zijn?

'Apartheid' komt in de bezette gebieden verder tot uiting in:

- twee aparte rechtsstelsels van kracht in de bezette gebieden: wie onder welk stelsel valt, wordt niet bepaald door de plaats waar hij woont, maar tot welk volk hij behoort.

- aparte woongebieden: de Palestijnse dorpen, steden en vluchtelingenkampen én de kolonies (door de VN veroordeeld (Res. 446 (1979), 452 (1979, 465 (1980)) en onwettig verklaard)

- apart onderwijs, aparte scholen

- apart ezondheidssysteem

- apart wegennet en zelfs aparte autonummerplaten
- *Palestijnen mogen zich niet in Israël vestigen (historisch Palestina is enkel het land van de joden en die mogen zich om het even waar vestigen). In het strikt beperkte gebied waarin ze wel mogen wonen, geldt dan weer een aparte wetgeving, die voor een groot deel bestaat uit militaire orders.*[6]

En voor de bezette gebieden wordt algemeen aangenomen dat er Apartheid is. En even belangrijk is of de mensenrechten gerespecteerd worden.

Binnen de in 1967 bezette gebieden leven Palestijnen en joden helemaal apart: de joden leven in de kolonies en vallen onder de wetten van Israël, de Palestijnen leven onder militair bestuur.

Volgens de Oslo- en Wye-akkoorden wordt de Westelijke Jordaanoever opgedeeld in drie categorieën:

Gebied A: De acht grote Palestijnse steden; samen 10 % van het grondgebied; zowel het burgerlijke als het militaire bestuur zijn in handen van de 'Palestijnse Nationale Autoriteit' (PNA). Kortom: formeel een autonoom gebied, maar waar het Israëlische leger nog regelmatig binnenvalt.

[6] Lucas Cathérine, *Beeldvorming van de relatie Israëli-Palestijnen in de handboeken aardrijkskunde & geschiedenis van het secundair onderwijs in Vlaanderen*, verdeeld op Studiedag 1996 door de organisatoren (Vereniging Leraren Aardrijkskunde, Vereniging Leraren Geschiedenis en MAVO, Vereniging Leraren Geschiedenis en Maatschappijleer, Vereniging Vlaamse Leerkrachten , en ngo's Br-Delen, FOS, NCOS, Oxfam, Steunfonds Derde Wereld, VIC, VPK, LPK), p.79.

Gebied B: Het Palestijnse platteland met zo'n 450 Palestijnse dorpen; samen 27 % van het grondgebied, met 600.000 Palestijnen; het burgerlijke bestuur ligt in handen van de PNA, het militaire bestuur blijft in handen van Israël. Kortom een 'bezet' autonoom gebied.

Gebied C: 64 % van het grondgebied, bewoond door 30.000 Palestijnen en 297 386 joodse kolonisten (excl. Oost-Jeruzalem), verspreid over 120 nederzettingen en 4000 kolonisten in 100 outposts, verspreid over 128 nederzettingen; Israëlische kazernes, bypass roads (wegen die de nederzettingen met elkaar en met Israël verbinden en die bijna uitsluitend door joden gebruikt mogen worden); zowel het burgerlijke als het militaire bestuur zijn in handen van Israël. Kortom: onverminderde Israëlische bezetting.

Bypass road te Bethlehem

Deel 1. Palestijnen in Israël

Het gaat niet enkel over de schendingen van mensenrechten die dagelijks voorkomen, maar over het systeem in zijn geheel, hoe het framework functioneert dat tot discriminatie leidt. Het gaat over onderwijs, werk, werkloosheid, kinderen, vrouwen, land, identiteit etc.

1. Geschiedenis van discriminatie binnen Israël vanaf 1948 tot 1966

Alle Palestijnen binnen Israël hebben een Israëlisch paspoort. Officieel zouden ze dus dezelfde rechten moeten hebben als alle andere inwoners van Israël, maar dat is geenszins het geval.

15 mei 1948: de onafhankelijkheidsverklaring van Israël. De Palestijnse inheemse bevolking werd een minderheid doordat de meerderheid van hen werd verdreven en joden massaal migreerden, waardoor die de Joodse meerderheid werden. In andere landen organiseren minderheden zich als een minderheid. Palestijnen zien/voelen zich niet als minderheid. Arabische politieke partijen voelen zich sterk en zeker genoeg om zich niet te hoeven organiseren, maar ze betekenen niets in de Knesset. Sinds 1948 heeft geen enkele Arabische partij deel uitgemaakt van een coalitie. Palestijnen moeten hun instituties beginnen te organiseren als minderheid.

Bijna 25% van de Palestijnen die binnen Israël gebleven zijn na de Nakba, zijn IDPs (= ontheemden). Ze kregen het staatsburgerschap maar hen werd niet toegelaten om terug te gaan naar hun originele dorpen. Vandaag gaat dit om 300.000 tot 350.000 Palestijnen met Israëlisch paspoort. Bir'im is hiervan een goed voorbeeld. Het Hooggerechtshof heeft het recht op terugkeer goedgekeurd, maar de Israëlische regering past de implementatie van haar eigen hooggerechtshof niet toe.

De 'absentees property law' wordt gebruikt om gronden te annexeren. Als je niet in je huis woonde tussen bepaalde data (de periode van de oorlog) dan ben je 'absentee'. Als je 'absentee' bent, heb je geen recht om naar je eigendom terug te keren ongeacht je huidige verblijfplaats. Absentees binnen Israël worden de 'present absentees' genoemd. Je bent dus aanwezig door één wet want je hebt het staatsburgerschap, maar je bent afwezig door de absentee-wet. Dit kan enkel in de Israëlische 'democratie'. Je bent aanwezig voor je plichten, maar afwezig voor je rechten. Vandaag nog vecht Israël om de eigendommen van de joodse gemeenschappen in Europa terug te krijgen die ze verloren tijdens WO II, maar ze geven niet het recht aan de Palestijnen om terug te gaan naar hun eigen huizen.

De onafhankelijkheidsverklaring, die geen grondwet is, maar een politiek pamflet, is de basis voor alle wetten. Alle wetten zijn dus gebaseerd op de idee van een 'joodse staat'. Dit is de basis van het probleem. Een religieuze staat is geen democratische staat, cfr. Iran. Het belangrijkste element van burgerschap is dat je rechten krijgt door je staatsburgerschap. In

andere landen is het staatsburgerschap de enige voorwaarde, in Israël niet. Het joodse karakter van de staat is de basis voor alle discriminatie. Het is per definitie al een racistisch onderscheid, want elk individu wordt gereduceerd tot één identiteit. De enige nationaliteit die erkend wordt in Israël is de joodse nationaliteit, waarbij het criterium 'joods' niet als religie wordt gezien, maar dus als nationaliteit. Als je dit als basis neemt voor het juridisch systeem, kan je concluderen dat de basis racistisch is, of ten minste niet leidt tot gelijkheid voor niet-joodse burgers, Palestijnen dus. En Palestijnen maken bijna 20% van de bevolking uit in Israël. Israël erkent de Palestijnen niet als een nationale minderheid, dus bestaan Palestijnen niet in het Israëlisch recht.

Van 1948 tot 1966 was er voor de Palestijnen binnen Israël een militair regime en voor de joden een ander juridisch systeem. Er was duidelijk sprake van een apartheidssysteem en de toepassing van het systeem hing af van etniciteit en religie. De joden werden berecht door een civiele rechtbank en de Palestijnen door een militaire rechtbank. Onder dit systeem overtrad sraël alle mensenrechten (dit is exact hetzelfde systeem dat vandaag in de Bezette Gebieden toegepast wordt).

Een ander belangrijk punt is de kwestie land. Israël nam ongeveer 66% van de Palestijnse gronden in beslag en keurde in die periode meer dan 35 wetten goed i.v.m. confiscatie van gronden (inclusief de absentees law). Israël creëerde dus een systeem om land in te nemen via militair recht en via wetgeving.

Vandaag is meer dan 93% van het land binnen Israël staatsland, dat dus geconfisqueerd werd door de Israëlische staat en dan aan de joodse burgers werd/wordt gegeven. Het Palestijnse eigendom van land is momenteel minder dan 2,5%. Voor 1947 had de joodse bevolking in historisch Palestina maar 6% van het land. Het Prawer-plan is een historische uitloper van dit beleid.

2. Discriminatie binnen Israël vanaf 1966

In 1966 werd het militaire regime voor de Palestijnen binnen Israël ontbonden en vervangen door één rechtssysteem voor alle inwoners. Dit systeem leidde echter niet tot gelijkheid van alle burgers, maar er wordt gebruik gemaakt van 'slimmere' en 'legalere' discriminatiemethoden.

Er zijn vier categorieën van discriminatie:

2.1. Legale directe discriminatie

In de wet staat dat je joods moet zijn om gebruik te kunnen maken van de voordelen van de wet. Dat is puur racisme, want er wordt gebruik gemaakt van een religieus criterium, maar in Israël is dit een criterium van nationaliteit. Dit gaat over alle basiswetten. Bijvoorbeeld om het staatsburgerschap te krijgen is het enige criterium dat je joods moet zijn.

In de jaren 1990 emigreerden door deze wet bijna één miljoen Russen uit de Sovjetunie naar Israël, bijna 40% van hen zijn geen joden maar christenen die gebruik maakten van valse certificaten om het staatsburgerschap te krijgen. Israël liet begaan want ze hadden er voordeel bij, zowel economisch als demografisch.

2.2. Legale indirecte discriminatie

Dit is het resultaat van discriminatie via een wet waarin dit echter niet letterlijk vermeld staat. Er worden andere criteria gebruikt, maar de uitkomst is dezelfde. Het gaat over 'onschuldige' criteria. Op het eerste zicht is het niet duidelijk dat Palestijnen uitgesloten worden op basis van deze criteria.

Er wordt bijvoorbeeld vaak gebruik gemaakt van het criterium 'militaire dienst'. Als je dient in het leger heb je in alle aspecten van het leven meer rechten. Elke burger van 18 heeft dienstplicht, maar de Minister van Defensie heeft het recht om elke burger te vrijwaren van die dienst. Sinds 1948 werden alle Palestijnen collectief vrijgesteld van dienstplicht (niet dat ze dienstplicht wilden doen, maar ze hebben niet eens de keuze). Door deze vrijstelling worden Palestijnen collectief gestraft door alle andere ministeries omdat hun wetten een voltooide dienstplicht vaak als voorwaarde stellen. Hierdoor hebben Palestijnen niet dezelfde rechten als joodse burgers op het vlak van onderwijs, verblijfplaats, infrastructuur en budgettering. Zelfs op de universiteit start je met een voordeel als je je militaire dienstplicht vervuld hebt. Vacatures in de privésector staan ook vaak open voor personen die hun dienstplicht al voltooid hebben. Dit is een legale manier om Palestijnen te discrimineren.

Er zijn nog andere verborgen discriminatiecriteria. Bijvoorbeeld als je dicht bij de grens woont, krijg je belastingvrijstellingen. Op de kaart bijgevoegd bij de wet staan echter geen Arabische dorpen, enkel joodse nederzettingen. Deze dorpen worden 'development towns' genoemd. Israël gebruikt altijd verbloemende termen om haar plannen door te voeren. Zo worden andere etnische zuiveringsprojecten bv. 'development of the Galilei', 'development of the Negev' genoemd. Dit is echter een pure judaïsering van de regio, want de "ontwikkeling" is enkel maar toegankelijk voor joodse burgers. De verantwoordelijken voor het slopen van de huizen worden ook mooi 'the green patrol' genoemd. Israël probeert haar wandaden te verbloemen met mooie termen. Daarnaast zijn er vele groene zones binnen Israël, wat lijkt als iets goeds en moois, maar de bossen zijn wel gebouwd op vernielde Arabische dorpen.

2.3. Institutionele discriminatie d.m.v. regeringsbeleid

Dit gaat voornamelijk om alle toewijzingen van budget, omdat budgetten rechtstreeks gerelateerd zijn aan de ministeries. Het verschil tussen het toegekende budget voor Nazareth en Nazareth Illit bijvoorbeeld is 1:6. De nederzetting krijgt dus zes keer zoveel middelen dan Nazareth. In Israël noemen ze dit 'prioriteiten'. Het is het resultaat van een wet die elke minister de mogelijkheid geeft om beslissingen te nemen over hun eigen prioriteiten die dan ook nog binnen de absolute discretie van het ministerie vallen. Juridisch betekent dit dat discriminatie toegelaten wordt, én dat je het juridisch niet kan aanvechten

omdat het legaal is.

Er is duidelijk sprake van een systematische discriminatie door alle ministeries en het gaat altijd om discriminatie van niet-joden. Op het officiële niveau, dus in de relatie tussen de staat en de burger, is er directe en indirecte discriminatie door de wet en discriminatie door het beleid. Er is dus discriminatie op elk vlak van het leven van de gewone burger.

Samengevat: Er werden 531 Palestijnse dorpen en 11 steden en/of stadswijken vernield én een joodse staat gesticht met een discriminerend juridisch systeem via een militair bewind waardoor de regering alles kon rechtvaardigen. Tijdens die eerste 16 jaar nam Israël nog een groot deel van het land in en verdreef de meerderheid van de Palestijnen. In 1966 kreeg Israël één systeem dat direct en indirect discrimineert via wetten alsook via overheidsbeleid.

Dit gebeurt allemaal onder het mom van Israëlische democratie, een land met westerse waarden, zoals Israël gepercipieerd wordt door de wereld.

" (De Palestijnen zijn) beesten die op twee poten lopen."

Menahim Begin, toespraak tot de Knesset. Amnon Kapeliouk, "Begin and the Beasts", geciteerd in New Statesman, 25 juni 1982.

2.4. Discriminatie en racisme binnen de samenleving

Als laatste aspect bekijken we hoe de joodse meerderheid binnen de samenleving omgaat met de Palestijnse minderheid in de publieke sfeer. De cultuur van racisme die groeit onder de joodse gemeenschap ten aanzien van de Palestijnen is enorm gevaarlijk.

Enkele statistieken:

- 60% van de joden is voor een verplaatsing van Palestijnen uit Israël,
- meer dan 60% van de joden wil dat de Palestijnen geen gelijke burgerrechten hebben/krijgen,
- meer dan 60% van de joden wil dat Palestijnen geen gelijke stem krijgen in de Knesset en evenmin politieke participatie in 'nationale kwesties' (wat ook zo is aangezien geen enkele Arabische partij ooit tot een coalitie behoorde).

Er wordt een cultuur van racisme gecreëerd. Deze statistieken zijn niet de wil van de overgrote meerderheid van de joodse bevolking; het is een ideologie die van bovenaf wordt opgelegd.

Van 1977 tot nu verschuift het spectrum van de Israëlische politiek duidelijk naar rechts. Benjamin Netanyahu is in het huidige Israël niet langer radicaal-rechts maar centrum. Sharon is zelfs links vergeleken met Netanyahu. Er is geen links binnen Israël, behalve enkele Arabische partijen. Dit alles geeft macht aan mensen zoals Lieberman en Naftali Bennett zodat zij belangrijke actoren binnen de regering worden. Van de 120 leden in de Knesset wonen er momenteel 40 in nederzettingen, 12 zijn Palestijn, en van de 60 andere parlementsleden zijn er

ten minste 40 nog radicaler dan diegenen die in de nederzettingen wonen. 70 tot 80 Knessetleden zijn dus fascisten en vinden dat Palestijnen niet in Israël thuishoren. Onderhandelen over vrede met deze regering is volledig onmogelijk want dit gaat in tegen hun belangrijkste politieke agenda.

De ideologie wordt momenteel volledig in praktijk gebracht. Tijdens de laatste drie regeringen zijn meer dan 55 wetten goedgekeurd die Arabieren discrimineren. Elk racistisch idee van eender welke MP heeft een goede kans om wet te worden in de huidige samenstelling van de Knesset.

Vroeger waren regeringen beschaamd over het feit dat ze misdaden tegen de mensheid begingen, folterden en racistisch waren. Nu zijn regeringen niet langer beschaamd. Dit is een gevaarlijke ommekeer.

In Israël zijn er 2000 plaatsen waar Arabieren niet mogen leven. Het staat nergens formeel geschreven, maar in veel plaatsen zijn er 'admitting committees' die beslissen wie in hun stad mag wonen en wie niet. Palestijnen worden altijd geweigerd omdat ze er 'cultureel niet thuishoren'.

3. Prawer-plan

Dit is een plan dat recent werd goedgekeurd door een wet van juni 2013. De wet gaat over 'oplossingen vinden voor de kwestie van landeigendommen in de Negev'. Tijdens de Nakba werden bijna alle Palestijnen die in de Negev woonden verjaagd en ze werden geconcentreerd in een klein gebied dat maar 2% van hun originele land bedroeg. Sindsdien probeert Israël die laatste 2% land van de bedoeïenen in te nemen.

Tijdens de Ottomaanse periode was Jeruzalem verantwoordelijk voor de registratie van de gronden maar de plaatselijke bevolking was hier niet van op de hoogte en hun grond werd dus niet geregistreerd. Er was een traditionele manier van eigendomsverdeling en iedereen respecteerde elkaars territorium, waardoor registratie niet nodig was. Toen kwamen echter het Brits mandaat en Israël en die namen de Ottomaanse registratiedocumenten als uitgangspunt voor de eigendomsrechten. Via deze weg eisten ze het land van de bedoeïenen op, zelfs als die er al 2000 jaar woonden. Ze creëerden een vals verhaal over de nomadische cultuur van de bedoeïenen, maar 70% van de historische landbouwproducten was afkomstig van de Negev. Dat is het bewijs dat Palestijnse bedoeïenen niet nomadisch zijn. De grond was 'land in dispute' en het werd staatsland. Dus de bedoeïenen hadden geen recht meer om er te wonen. Op de kaart zie je dat de Negev leeg is, terwijl er op het terrein veel dorpen zijn. Die dorpen worden dus niet erkend door Israël, enkel de joodse nederzettingen zijn aangeduid.

Het Prawer-plan is dus een legale etnische zuivering van de Negev en heeft betrekking op 70.000 tot 80.000 mensen en ongeveer 90% van het bedoeïenenland wordt zo inbeslaggenomen. Dit is een nieuwe Nakba, ditmaal geïmplementeerd via wet.

Arab Association for Human Rights (Arabhra)

Door Mohammed Zeidan (Algemeen Directeur)

De organisatie werd gesticht in 1988. De focus werd al snel gelegd op de Palestijnen van 1948 en de Palestijnen binnen de groene lijn. Arabhra baseert zich op mensenrechten met de focus op het internationaal recht, niet het Israëlisch recht. De organisatie vindt dat ze niet kan vertrouwen op het Israëlisch recht. Daarom besloot ze om het Israëlisch rechtssysteem niet te gebruiken, noch te lobbyen in de Knesset.

STRATEGIE VAN DE ORGANISATIE

Ten eerste staat de Arab Association for Human Rights in voor het onderzoek en de rapportering van mensenrechtenschendingen. Arabhra analyseert en documenteert de situatie ter plekke en publiceert rapporten om discriminatie binnen Israël te duiden. Het gaat vaak over kwesties gerelateerd aan identiteitsproblemen. Een van de grootste problemen voor Palestijnen binnen Israël vroeger en nu is de uitdaging om de Palestijnse identiteit te benadrukken en de link met het Palestijnse volk en de Arabische wereld te behouden. Vooral omdat de Israëlische praktijken, de wet en het beleid, rechtstreeks gericht waren op een 'israëlisering' van de minderheid. Israëlisering betekent de nadruk leggen op het Israëlische element van de identiteit boven alle andere elementen, zonder dat Palestijnen evenwel de rechten van het Israëlische staatsburgerschap krijgen.

Ten tweede legt de organisatie de nadruk op werken binnen de gemeenschap. Ze maakt hiervoor gebruik van een programma genaamd 'human rights education and community outreach'. De organisatie bereikt hiermee tussen de 12.000 en de 15.000 deelnemers per jaar. Het principe is dat vooraleer je kan vechten voor je rechten, je ze eerst moet kennen. Je rechten kennen is de eerste stap in het verzet. Arabhra legt de nadruk op dit aspect en bijna 70% van de middelen wordt hieraan besteed. De organisatie heeft bovendien een jongerenprogramma (14-30-jarigen) met 400-500 leden waarin gewerkt wordt rond kwesties gerelateerd aan mensenrechten, niet enkel politieke rechten en discriminatie van de staat, maar ook rechten binnen de samenleving zelf zoals vrouwenrechten, kinderrechten, ...

De laatste strategie van de organisatie is 'internationale advocacy'. Sinds de Oslo-akkoorden is er veel onwetendheid over de situatie van de Palestijnen binnen Israël. Deze Palestijnen werden zowel door Israël als door de PLO genegeerd en maakten geen deel uit van de Oslo-akkoorden. In het begin waren ze hier heel kwaad om, maar nu zijn ze dankbaar voor, omdat het de situatie nog gecompliceerder zou gemaakt hebben en er toch geen oplossing zou zijn.

Arabhra besliste om haar acties op het internationale niveau te richten en dit om de wereld vertrouwd te maken met de situatie binnen Israël. Bovendien wil de organisatie de rechten van de Palestijnen die er wonen direct verdedigen op fora zoals de VN, maar ook bij nationale staten zoals de VS en Brazilië, in de EU, bij ambassades in Israël alsook in de media, bij solidariteitsgroepen, de gewone bevolking etc. De idee hierachter is dat de organisatie haar eigen visie wil geven en tonen aan de wereld. Israël beschouwt de rechten van de Palestijnen die in Israël wonen als een intern probleem en de PLO besliste in de jaren 1990 dat dit buiten de politiek onderhandelde oplossing van 1967 lag, en dat het dus hun zaak niet was.

Het is niet enkel een politieke, maar ook een publieke kwestie. Veel mensen weten niet van het bestaan van de Palestijnen binnen Israël en als ze het weten, kennen ze alleen de Israëlische versie, namelijk Israël, een westerse democratie met westerse waarden waar de Arabieren (want ze noemen ze nooit Palestijnen) deel uitmaken van het systeem en dus dezelfde politieke rechten hebben en vertegenwoordiging in de Knesset. Zo lijkt het van buitenaf, maar dat is echter schijn.

Website: http://www.arabhra.org

Deel 2. Verzamelde teksten

1. De positie van Palestijnse vrouwen binnen de Groene lijn

Auteur: Trees Kosterman[7]

De afgelopen decennia is er ruime belangstelling geweest voor de positie van Palestijnse vrouwen in zowel de diaspora als in de Bezette Gebieden. In veel mindere mate is daarvan sprake in het geval van Palestijnse vrouwen in Israël.

Wanneer ik het in onderstaande tekst over Palestijnse vrouwen in Israel heb, dan reken ik daaronder ook de Bedoeïenen en de Droezen. Ondanks het feit dat zij als gemeenschappen gescheiden van elkaar leven en er voor hen verschillende wetten gelden, hebben zij het volgende gemeen. In alle drie gevallen gaat het om een niet-joodse gemeenschap die in een joodse staat leeft en bijgevolg een positie van minderheid inneemt.

Op het gebied van religie zijn er verschillen tussen bovengenoemde gemeenschappen. Droezen hangen een heterodoxe interpretatie van de Islam aan. Alleen ingewijden beschikken over bepaalde kennis. De Bedoeïenen en het overgrote deel van de Palestijnen zijn echter soennitische moslims. Een kleine minderheid binnen de Palestijnse gemeenschap is christen.

Israël heeft van oudsher getracht om op de onderlinge verschillen in te spelen (verdeel en heers). Zo zijn de meeste Droezen - een gemeenschap die ongeveer 100.000 personen omvat - in de oorlog van 1948-49 niet uit hun oorspronkelijke woonoorden verdreven. Voor mannen uit de Droezische gemeenschap geldt dienstplicht in het Israëlische leger. Dat ligt anders met de Droezen die wonen in de in 1967 door Israël bezette - en in 1980 geannexeerde - Hoogvlakte van Golan. Zij zijn van dienstplicht vrijgesteld. Hoewel zij over Israëlische identiteitspapieren beschikken, zijn zij zich als Syrische staatsburgers blijven zien.

Ook de Bedoeïenen zijn van dienstplicht vrijgesteld, maar kunnen vrijwillig dienst nemen. Sommigen doen dat inderdaad, naar ik me heb laten vertellen niet zozeer uit sympathie voor de staat Israël, maar omdat men het ziet als een baan, die brood op de plank brengt. Een - in vergelijking met de Bedoeïenen – veel geringer aantal Israëlische Palestijnen treedt eveneens tot het Israëlische leger toe, om zo voor allerlei privileges in aanmerking te kunnen komen. Maar die toetreding is binnen de eigen gemeenschap zeer omstreden; het wordt gezien als verraad aan de Palestijnse zaak.

Als ik het hierna over 'Palestijnen binnen de Groene Lijn' heb, dan verwijs ik tenzij anders aangegeven - naar bovengenoemde drie gemeenschappen.

[7] Trees Zbidat-Kosterman woont in Sakhnin, een Palestijns stadje in Galilea (Israël) en was werkzaam bij al-Zahraa Arabische [Palestijnse] Vrouwenorganisatie. Zij schreef deze tekst in 2003.

1.1. Terug in de tijd

Altijd wanneer ik over de positie van Palestijnse vrouwen binnen de Groene Lijn spreek, begin ik met een stukje geschiedenis. Zo kan ik enige achtergrondinformatie verschaffen over wie die 'achterblijvers' nu eigenlijk zijn. Want daar word ik vaak over ondervraagd. In de loop der jaren heb ik heel wat discussies gevoerd met mensen die beweerden, dat de achterblijvers primitieve boeren waren, die niet wisten wat er in 1948 aan de hand was en daarom zijn gebleven. Of zij werden beticht van collaboratie met de joden. Dat is grote onzin en een buitengewoon simplistische kijk op de zaak.

In de oorlog van 1948-49 is zo'n driekwart van de Palestijnen gevlucht en/of verdreven. Het verhaal dat de Arabische landen hen hebben opgeroepen om weg te gaan, klopt niet. Mensen zijn gevlucht uit angst voor het oorlogsgeweld. In sommige situaties hebben hun leiders gezegd dat zij om veiligheidsredenen tijdelijk de wijk moesten nemen. Dat was nadat er enkele Palestijnse dorpen door joodse strijdgroepen waren uitgemoord. Kortom, de bevolking vluchtte uit angst, zoals dat altijd in oorlogssituaties het geval is.

Daarnaast werden Palestijnen door het Israëlische leger vaak 'een handje geholpen', lees: verdrijving met geweld. Om de terugkeer van de vluchtelingen onmogelijk te maken zijn in de periode 1948-49 vervolgens 531 Palestijnse dorpen en 11 steden en/of stadswijken verwoest. Deze zijn nog altijd in het landschap terug te vinden: ruïnes, cactushagen ... Er bovenop of in de nabijheid zijn nadien kibboetsen of andere nederzettingen voor joden gebouwd. De meeste van de op de vlucht gedreven Palestijnen kwamen terecht in vluchtelingenkampen in de Strook van Gaza, op de Westelijke Jordaanoever (destijds in handen van Jordanië) en in Libanon. In de Juni-Oorlog van 1967 zijn velen van hen opnieuw van huis en haard verdreven.

Na 1948 is een deel van de Palestijnen binnen de Groene Lijn blijven wonen, zij het veelal niet in hun oorspronkelijke woonoorden. Zo heeft zich na 1948 in het dorp Sakhnin waar ik woon,

de familie Mayari gevestigd, die stamt uit het 10 kilometer verderop gelegen dorp Mayar. Zij behoren tot de categorie 'Interne Vluchtelingen'. Ook zij hebben al hun bezittingen verloren. Dat een flink aantal dorpen, waaronder Sakhnin, niet zijn verwoest, heeft te maken met het feit dat zij te ver in het binnenland lagen en Israëlische strijdgroepen destijds niet zo ver wisten door te dringen. Mijn schoonmoeder vertelde me dat zij, en velen met haar, in 1948 wel in de richting van de Libanese grens is gevlucht, maar dat een dag eerder Libanon zijn grenzen voor vluchtelingen had gesloten. Bijgevolg moest zij rechtsomkeer maken.

1.2. 'De achterblijvers'

In 1948-49 zijn zo'n 150.000 Palestijnen achtergebleven. Thans vormen zij 20 procent van de bevolking van Israël, ofwel zo'n 1 miljoen personen (nvdr 1,6 miljoen in 2011). Israël heeft er alles aan gedaan om het Palestijnse bevolkingsdeel van hun Palestijnse broeders en zusters over de grenzen te isoleren. Tussen 1948 en 1967 leefden zij onder militair bestuur, wat inhield dat men zonder vergunning geen stap kon verzetten. Talrijke militaire verordeningen bepaalden het dagelijks leven. Israël verleende Palestijnen wel het Israëlisch staatsburgerschap, maar erkende Palestijnen niet als een nationale categorie. Men noemde hen Israëlische Arabieren of 'niet-joden', de benaming Palestijn was taboe. Ieder nationalistisch geïnspireerd initiatief werd de kop ingedrukt en er stonden straffen op het onderhouden van contacten met Palestijnen aan de andere kant van de Groene Lijn.

Vóór 1948 was het grootste deel van de Palestijnen boer. Mannen en vrouwen bewerkten gezamenlijk de grond. In 1948 was 94 procent van de grond in bezit van Palestijnen. Als gevolg van grootschalige landonteigening is dat inmiddels nog slechts 6 procent. Landonteigening gaat, net als in de Bezette Gebieden, tot op de dag van vandaag door. Palestijnse dorpen en steden zijn als gevolg van de voortgaande landonteigening steeds meer in de knel gekomen. Er is te weinig grond voor woningbouw voorhanden.

Zo is na 1948 een boerengemeenschap ten onder gegaan. Een zelfstandig economisch alternatief is er niet voor in de plaats gekomen. Bijgevolg zagen Palestijnen zich gedwongen als ongeschoold arbeider in de Israëlische bouw en in de Israëlische industrie hun brood te verdienen.

1.3. Palestijnse vrouwen binnen de Groene Lijn en binnen hun eigen gemeenschap

Palestijnse vrouwen binnen de Groene Lijn vormen het meest achtergestelde segment van de bevolking van Israël. Zij staan bloot aan een dubbele discriminatie: als leden van een niet-erkende minderheid en als vrouwen in een patriarchale maatschappij, waarin zij nauwelijks rechten hebben. Palestijnse vrouwen zijn de laagst opgeleide en de laagst betaalde categorie in Israël, die bovendien adequate bescherming van de rechtbank moeten ontberen. Zij zitten niet in de posities waar de beslissingen worden genomen en hebben bijgevolg geen invloed op de politieke besluitvorming. De noden en de behoeftes van Palestijnse vrouwen zijn en worden genegeerd.

Dan hebben we het bijvoorbeeld over de positie van vrouwen binnen het gezin en binnen de gemeenschap. Nog altijd wordt het als het hoogste doel gezien dat een meisje zo jong mogelijk trouwt. De familie-eer speelt daarbij een belangrijke rol.

Bij dit alles is het opmerkelijk dat tegenwoordig meer meisjes dan jongens de 12de klas [middelbare school] afmaken. Omdat er in Palestijnse dorpen geen vervolgopleiding gevolgd kan worden en studenten bijgevolg moeten reizen, en omdat bovendien de meeste vervolgopleidingen in het Hebreeuws gegeven worden, hebben 90 procent van de meisjes geen adequate opleiding genoten. Velen van hen trouwen direct na voltooiing van de middelbare school.

Binnen het gezin rust op het meisje de taak haar broers en zussen mee te helpen opvoeden. Ook wordt zij op jonge leeftijd in de huishouding ingezet. Op hun 15de kunnen alle meisjes goed schoonmaken en koken. Een groot aantal van hen komt daarbij zelden de deur uit. De familie is bang dat de buren dan gaan kletsen.

1.4. Gezondheidssituatie

Volgens een wet uit 1995 heeft iedere inwoner van Israël recht op goede medische zorg en is iedereen opgenomen in het 'ziekenfonds (Gobat Golim)'. Echter, uit een onderzoek dat door dr. Hatem Kananeh van de Galilee Society is uitgevoerd in acht Palestijnse dorpen en acht joodse dorpen, blijkt dat de Palestijnse dorpen over ongeveer de helft van de voorzieningen beschikken, in vergelijking met de joodse dorpen (aantal dokters en verpleegsters, ziekenhuiskamers, consultaties, enzovoort).

Een ander onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat in een groot deel van de Palestijnse sector gynaecologische zorg niet aanwezig is en dat 40 procent van Palestijnse vrouwen grote afstanden moet afleggen om in de ziekenhuizen in de grote steden van dergelijke zorg gebruik te kunnen maken. Nog afgezien van het feit dat het openbaar transport slecht is geregeld, vormt het voor veel vrouwen een groot probleem om het dorp te verlaten. Ook de taal vormt een probleem. De meeste vrouwen spreken geen Hebreeuws, de voertaal van vrijwel alle ziekenhuizen.

1.5. Economische positie

Begin dit jaar is er onderzoek gedaan naar de economische positie van de burgers van Israël. Daaruit bleek dat 40 procent van de Palestijnse gezinnen onder de armoedegrens leeft. Een onderzoek uit 1997 noemde nog een percentage van 28,3. De werkloosheid binnen het Palestijnse bevolkingsdeel steeg het afgelopen jaar (na het losbreken van de *Intifada*) van 8 naar 13 procent. Daarbij gaat het om de cijfers van arbeidsbureaus. Vrouwen vallen daarbuiten, aangezien zij zichzelf niet als kostwinner zien en zich bijgevolg ook niet laten inschrijven. Het per capita inkomen bedraagt voor een Palestijns gezin 45 procent van dat van een joods gezin.

Palestijnse vrouwen lijden het meest onder deze situatie, aangezien zij geen eigen bron van inkomsten hebben. Uit een onderzoek van twee jaar geleden bleek, dat 80 procent van

vrouwen in de arbeidszame leeftijd werkloos was (nationaal bedroeg dit 45 procent). Het gemiddelde inkomen voor Palestijnse vrouwen is 57 procent van het inkomen van joodse vrouwen, die weer 68 procent van dat van joodse mannen verdienen.

In Israël bestaat er een wettelijk minimumloon, maar een onderzoek onder werkende Palestijnse vrouwen in Nazareth heeft aangetoond, dat 61 procent van de vrouwen minder dan het minimumloon ontvangt. Nog eens 72 procent werkte zonder enig arbeidscontract en 35 procent ontving geen salaris voor gemaakte overuren. Gevraagd naar wat men wist over het wettelijk minimumloon en naar rechten op de arbeidsplek, kon slechts 30 procent een correct antwoord geven. De rest had daarvan nog nooit gehoord. Omdat er zoveel werkloosheid is, is men al lang blij dat men werk heeft. (Human Rights Association - Nazareth)

1.6. Verpaupering

De Israëlische regering is niet geïnteresseerd in het doen van investeringen in de Palestijnse sector. In 1998 ging 90 procent van de investeringen naar de joodse sector. 429 dorpen en steden kregen het label 'Ontwikkelingsstatus A'. Dat betreft de minst ontwikkelde gemeenschappen die extra financiële middelen nodig hebben, bijvoorbeeld ten behoeve van een verbetering van de infrastructuur (wegen, fabrieken, enzovoort). Van die 429 behoorden slechts vier tot de Palestijnse sector. De vele, overwegend sterk verpauperde, niet-erkende Palestijnse dorpen vielen per definitie buiten de selectie.

Na 1948 zijn er in de nabijheid van Palestijnse dorpen fabrieken gebouwd. Doorgaans ging het daarbij om textielfabrieken. Die boden veel Palestijnse meisjes werk. Na de Oslo-Akkoorden zijn de meeste van deze fabrieken evenwel gesloten en verhuisd naar Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en naar de Strook van Gaza. Daar wordt voor lagere (dan het Israëlische minimumloon) lonen gewerkt. Om een voorbeeld te geven: in het Droezen-dorp Yerka is een textielfabriek gesloten, waardoor zo'n 400 meisjes op straat kwamen te staan.

1.7. Identiteit

In de Palestijnse gemeenschap wordt de identiteit van vrouwen gevormd (en misvormd) door stereotypen en door normen, zoals die bestaan binnen de patriarchale familieverhoudingen en binnen de religieuze en sociale instituties. Palestijnse vrouwen worden opgeleid tot goede huisvrouwen, niet om openbare ambten te kunnen vervullen. Vaak voelen Palestijnse vrouwen zich, door toedoen van het patriarchale systeem van controle, inferieur aan de man. Binnen de Palestijnse gemeenschap geldt, dat de zorg voor kinderen de basistaak van de vrouw is. Men verwacht van vrouwen dat, in geval er een conflict ontstaat tussen het doen van het huishouden en buitenshuis werken, zij kiest voor haar rol als moeder en huisvrouw. Vrouwen zijn er zelf ook van overtuigd dat het thuisfront niet mag lijden onder een baan buitenshuis.

Gevolg van deze sociale structuur is dat vrouwen het zelf ook heel normaal vinden dat mannen meer verdienen dan vrouwen en dat mannen meer recht hebben om in hun werk vooruit te komen. Ook vinden vrouwen het heel normaal dat, als er gekozen moet worden wie gaat doorleren, het de zoon of broer is, en niet de dochters of zusters, of zijzelf.

De vrouwen die buitenshuis werken doen dit om de familie financieel te ondersteunen. Het wordt zelden gezien als een persoonlijke ambitie, interesse of carrière. Palestijnse vrouwen worden opgevoed in afhankelijkheid van vaders, broers en echtgenoten. Hierdoor onderschatten veel vrouwen hun eigen mogelijkheden en hebben ze ontzettend weinig zelfvertrouwen.

1.8. Persoonlijke status en familierecht

Israël kent geen grondwet: de maatschappij wordt gereguleerd op basis van religieuze wetten. Zaken die onder het familierecht vallen zoals huwelijk, echtscheiding, alimentatie, voogdij over kinderen, het financieel ondersteunen van kinderen en eigendomsrechten, worden altijd voor de religieuze rechtbanken gebracht. Alle religieuze richtingen hebben hun eigen rechtbanken, het rabbinaat voor het joodse bevolkingsdeel, en islamitische, droezische en christelijke rechtbanken voor het Palestijnse bevolkingsdeel.

Palestijnse vrouwen moeten dus naar een islamitische rechtbank gaan, die in de meeste gevallen in het voordeel van de man beslist. De Israëlische autoriteiten zullen hierin nooit ingrijpen, aangezien men dit als een interne Palestijnse kwestie afdoet. Een paar voorbeelden: Voor de Islam is het een man toegestaan om tegelijk met meerdere (in totaal vier) vrouwen getrouwd te zijn. Volgens de Israëlische wet geldt dit als polygamie, hetgeen verboden is. Op polygamie staat vijf jaar gevangenisstraf. Tot op de dag van vandaag hebben de Israëlische autoriteiten nimmer geprobeerd om deze wet binnen de Palestijnse gemeenschap toe te passen. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken doet niets met de informatie over dit fenomeen.

1.8.1. Gedwongen huwelijken

Israëlische wetten bepalen dat een vrouw vrij is om haar partner te kiezen. Maar gedwongen huwelijken komen veel voor, voornamelijk binnen de Bedoeïenengemeenschap. Hier is het meestal de vader of broer die de handtekening zet, wat officieel niet kan, maar dit wordt genegeerd.

1.8.2. Scheiding en voogdijschap

Volgens de *shari'a*, de islamitische wetgeving, hoeft een man driemaal tegen zijn vrouw te zeggen 'Ik verstoot je' en hij is van haar af. Hij hoeft geen reden te geven en de mening van de vrouw is niet van belang. Israëlische rechtbanken erkennen deze manier van echtscheiding. Wanneer een vrouw wil scheiden dient ze ook naar de *shari'a* rechtbank gaan, maar ze weet dat ze dan in het merendeel van de gevallen haar kinderen zal verliezen. Islamitische rechtbanken geven de vrouw het recht om haar kinderen bij zich te houden, totdat de kinderen zes jaar zijn geworden; daarna gaan ze automatisch naar de (vaak al weer getrouwde) vader.

Het enige dat vrouwen rest na een echtscheiding is terug te keren naar haar eigen familie. Dit omdat ze doorgaans zelf niet in haar onderhoud kan voorzien. Het maakt het ook moeilijk om haar kinderen mee te nemen, aangezien veel families weigeren om ook nog de zorg voor haar

kinderen op zich te nemen. Daar komt bij dat in de Palestijnse gemeenschap niet wordt geaccepteerd dat een vrouw zelfstandig woont. Ik ken enkele gevallen en al deze vrouwen worden behandeld als *outcasts*.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken weigert ook om, in geval een Palestijnse vrouw is gescheiden, haar kinderen in haar paspoort in te schrijven, waardoor ze niet met haar kinderen kan reizen. Dit in tegenstelling tot joodse vrouwen, waarbij dit wel gebeurt.

1.8.3. Huwelijk op jonge leeftijd

Volgens de wet mogen mannen en vrouwen vanaf 17 jaar trouwen.

Er staat twee jaar gevangenisstraf op de volgende feiten:

- trouwen met iemand die jonger is dan 17 jaar;
- betrokken zijn bij de voorbereiding van een huwelijk van een minderjarige;
- vader of voogd zijn van een kind dat vóór zijn 17de jaar trouwt.

Deze wet wordt nauwelijks toegepast in het geval van Palestijnen. In veel gevallen worden kinder- (lees: meisjes) huwelijken door de mannelijke leden van de familie gearrangeerd, waarbij het meisje weinig of geen zeggenschap heeft. In bijna alle gevallen worden de dossiers van deze huwelijken terzijde gelegd, totdat het meisje de leeftijd van 17 jaar heeft bereikt. Vervolgens wordt ze alsnog in het register ingeschreven.

In dit verband het volgende cijfer. Een onderzoek dat vijf jaar geleden werd uitgevoerd, bracht aan het licht dat 800 vrouwen hun 3de tot 4de kind op hun 19de jaar kregen. Geboortes buiten een huwelijk komen praktisch niet voor, op grond waarvan geconcludeerd mag worden dat deze meisjes al ver vóór hun 17de getrouwd waren. Toch moet het niet moeilijk zijn om dergelijke gevallen van kinderhuwelijken op te sporen. In Israël moet iedereen bevallen in het ziekenhuis en wanneer het een te jonge moeder betreft, zou het Ministerie van Binnenlandse Zaken ingeschakeld kunnen worden. Dat gebeurt niet, men geeft er de voorkeur aan om de zaak te negeren.

1.9. Geweld

In de Palestijnse samenleving komt er niet meer of minder geweld tegen vrouwen voor dan elders in de wereld. Maar een Palestijnse vrouw die hulp zoekt in het geval er geweld tegen haar is gebruikt, moet veel sociale en religieuze hindernissen overwinnen.

Tot 10 jaar geleden werd geweld binnenshuis gezien als een huiselijk probleem en werd er weinig aan gedaan. Een belangrijk begrip binnen de Palestijnse samenleving is de zogenaamde familie-eer. Vrouwen en meisjes zijn verantwoordelijk voor de eer van de familie. Overtreden zij de regels, dan is het niet meer dan vanzelfsprekend dat zij gestraft worden. En dat kunnen kleine 'vergrijpen' zijn, zoals het roken van een sigaret of een gesprek op straat met een

'vreemde' man. Al naar gelang het 'vergrijp' kan de straf oplopen van opsluiting, slaag tot moord.

Vrouwenorganisaties hebben in de afgelopen zeven jaar 52 gevallen opgetekend van moord op vrouwen vanwege overtreding van de regels. Daarbij gaat het lang niet om alle gevallen. Nog steeds verdwijnen vrouwen. Niemand weet wat er van hen geworden is. Het is zelfs zo, dat de familie de moordenaar in de slachtofferrol ziet, want zijn naam is bezoedeld vanwege het gedrag van zijn vrouw, zuster of dochter. Politie noch de rechtbank binnen Israël treedt op tegen de daders. Men behandelt dergelijke zaken als iets dat binnen de Palestijnse gemeenschap speelt en wenst zich daar niet in te mengen.

Er zijn veel gevallen bekend van vrouwen en meisjes die naar de politie gingen voor bescherming. De reactie van de politie was een gesprek met de familie, waarna de vrouw weer naar huis werd gebracht, om korte tijd later dood gevonden te worden (Amal Mosrati).

In geval van mishandeling of verkrachting zijn vrouwen zich vaak niet bewust van het feit dat zij recht hebben op bescherming. Of zij spreken geen Hebreeuws, zodat ze geen aanklacht kunnen indienen, of er zijn geen vrouwelijke politieagenten aanwezig. Of de druk van de familie om geen aanklacht tegen de echtgenoot (of wie dan ook) in te dienen is erg groot, of wanneer ze zover is dat ze een aanklacht wil indienen, dan worden deze mannen nauwelijks gestraft, en waar moet ze heen…

Seksueel geweld komt uiteraard ook erg veel voor. Ondanks het feit dat er hulptelefoons zijn om daartegen iets te doen, maken maar weinig Palestijnse vrouwen daarvan gebruik. En wel omdat veel vrouwen niet weten dat ze hulp kunnen krijgen. De meeste hulpcentra zijn in de grote steden, en vrouwen uit de dorpen zullen daar niet snel naar toe gaan. Vaak vindt men ook dat men zelf schuld is aan het gebeurde, ‘had men maar niet naar de desbetreffende man moeten lachen’. De zaken die voor de rechter komen, worden veelal niet serieus genomen. Men erkent verkrachting niet als een misdaad, maar meer als een overtreding in de persoonlijke sfeer.

Daarbij komt nog dat, als een meisje verkracht is, ze haar maagdelijkheid heeft verloren en niet zelden gedwongen wordt om met haar verkrachter te trouwen. Zo wordt de familie voor schande behoed.

1.10. Vrouwen en politiek

Na het uitbreken van de *Intifada* zijn vrouwen er meer en meer van doordrongen geraakt dat ook zij deel aan het politieke gebeuren moeten nemen. Politiek was en is een mannenzaak. Maar werd de nationale zaak voorheen niet als belangrijk ervaren, na de *Intifada* is duidelijk geworden dat er binnen Israël veel moet veranderen.

Oslo heeft ook Israëlische Palestijnen hoop gegeven. Men dacht dat Israël nu zo ver was om de Palestijnen binnen Israël gelijke rechten toe te kennen. Dat daar tijd overheen ging, begreep men en men was geduldig. Maar de landonteigeningen zijn doorgegaan. De verschillende

wetten voor joden en Palestijnen zijn niet veranderd. Toen men daartegen in opstand kwam en steun uitte aan de *Intifada* in de Bezette Gebieden waarbij 13 Palestijnse jongeren zijn doodgeschoten, werd het voor veel mensen duidelijk dat Israël geen enkel belang ziet in gelijkheid voor de Palestijnse gemeenschap. Palestijnen voelen zich weer Palestijns en de nationale strijd is hervat. Vrouwen zien in dat ook zij daar een rol in hebben. Het zijn hun kinderen die geringe toekomstperspectieven hebben.

Na 1948 is er één keer een vrouwelijke Palestijnse burgemeester gekozen. In de gemeenteraden zitten geen vrouwen. De vrouwen die binnen een politieke partij opereren, zijn bezig stemmen te winnen voor hun echtgenoten en niet om de vrouwenstrijd op de agenda te plaatsen.

Het vrouwencentrum al-Zahraa ziet het als een van haar taken om, juist nu, te proberen om de vrouwenstrijd voor het voetlicht te brengen. Er gaan opnieuw veel stemmen op van mannen die zeggen dat zij het in principe met de vrouwen eens zijn, maar nu even niet, er zijn belangrijkere zaken aan de orde.

De politieke partijen realiseren zich niet dat 50 procent van hun stemmers vrouw zijn. Al-Zahra is momenteel bezig de politieke partijen te bewerken om ook vrouwenonderwerpen op de agenda te plaatsen. Zo niet, dan zijn wij in staat vrouwen aan te zetten om de volgende keer niet naar de stembus te gaan. Het is de hoogste tijd dat men zich realiseert dat vrouwen serieus genomen moeten worden.

Bovenstaande problemen komen uiteraard niet alleen voor in de Palestijnse gemeenschap in Israël. Wat wel specifiek is voor deze gemeenschap is dat men, omdat men in een zogeheten 'eerste wereld'-land woont, geen erkenning krijgt voor deze problemen. Palestijnse vrouwen in Israël hebben dezelfde problemen als vrouwen in andere Arabische landen. Bij een poging om een relatie met UNIFEM aan te gaan, werd ons medegedeeld dat de Palestijnse gemeenschap binnen Israël niet in een ontwikkelingsland woonachtig is en daarom van de UNIFEM-kantoren geen hulp kan verwachten (die zijn er onder meer in Jeruzalem en Amman). Omdat het hier gaat om vrouwen die binnen de Groene Lijn (Israël) wonen, zijn wij minder Arabisch dan onze zusters op de Westelijke Jordaanoever, in de Strook van Gaza en in de Arabische landen.

Wij hebben UNIFEM over deze zaak een brief geschreven en ontvingen het volgende antwoord:

Dear Ms. Zbidat-Kosterman,

I am writing in response to your letter of 14th of June. I have read both your letter and background note on the obstacles and challenges faced by Arab women living within Israel, and congratulate your organisation for your work in this regard.

However, as you have stated in your letter, as a United Nations organisation, UNIFEM can support initiatives only in those countries with which the UN has a development assistance agreement (i.e. development countries). For this reason we are not in a position to fund initiatives in Israel. Admittedly, given that we live in an increasingly global world where pockets of underdevelopment can be found in the midst of industrialized countries, this limitation does not always make sense. Nonetheless, UNIFEM is bound by its mandate.

I regret that we cannot be of further assistance to your organisation's valuable work.

Yours sincerely,

Shoko Ishikawa

Officer in charge Asia/Pacific Section.

United Nations Development Fund for Women

Works in Association with UNDP

2. Israël zal als 'Joodse' staat de discriminatie tegen Palestijnen legaliseren[8]

Auteur: Ben White, 18/01/2014 (in het Engels verschenen in "*TheNational*")

Nu het door de VS geleide Israëlisch-Palestijnse vredesproces zal gaan vastlopen komt één van de wezenlijke doeleinden van de onderhandelingen, die intussen al twee decennia duren, in het middelpunt van de belangstelling te staan. Daarbij gaat het om het behoud van een Joodse staat in het grootste deel van het oude mandaatgebied Palestina.

De eerste minister van Israël, Benjamin Netanyahu, eist dat de Palestijnse president, Mahmoud Abbas, Israël als een "Joodse staat" erkent. Deze eis werd door andere Israëlische politici en internationale lobbygroepen overgenomen en heeft veel aandacht gekregen. Uiteindelijk is het de expliciete uitdrukking van wat al sinds het begin van het Oslo-proces de impliciete vooronderstelling was.

Intussen heeft de minister van buitenlandse zaken, Avigdor Lieberman, zijn voorstel gepromoot voor een land- en bevolkingsruil. Daarbij wordt aan duizenden Palestijnen hun huidige Israëlische burgerschap ontnomen, terwijl de meerderheid van Joodse kolonisten, die nu in de Westbank leven, opgenomen wordt in het "eigenlijke" Israël.

De houding van Netanyahu en meer nog die van Lieberman werden gezien als hinderpalen of zelfs als met opzet geconstrueerde belemmeringen voor de vredesgesprekken. Maar men heeft niet ingezien hoe zeer die eis tot erkenning en de voorstellen voor een bevolkingsruil overeenkomen met de principes van het model van de "twee-statenoplossing", het model dat ten grondslag ligt aan de onderhandelingen.

Wat ze allemaal willen, is het behoud van de geïnstitutionaliseerde Joodse privileges in het grootste deel van het historische Palestina door middel van etnische scheiding en uitsluiting.

Iemand als Lieberman kan een idee naar voren brengen dat buiten de orthodoxe praktijk van het vredesproces valt, maar de vooronderstellingen zijn dezelfde als die van mensen als de vroegere eerste minister Ehud Olmert, leiders van de Arbeiderspartij en dergelijke gematigde Zionisten. Het gaat er steeds om hoe de "demografische bedreiging" vanwege de Palestijnen geneutraliseerd kan worden en hoe Israël als een "Joodse en democratische staat" veilig gesteld kan worden door de twee volken zo veel mogelijk te scheiden.

---

[8] *In het volgende artikel toont Ben White aan, dat alle (Joods-)Israëlische politici, rechts en gematigd, een in meerderheid Joodse staat willen en dat de aanvaarding van die discriminerende, racistische politiek ook de vredesgesprekken beheerst. Ben White is een Engelse freelance journalist, schrijver en activist, gespecialiseerd in de Palestijns-Israëlische kwestie. Hij is de auteur van "Israeli Apartheid: A Beginner's Guide" (2009), in een nieuwe uitgave verschenen in februari 2014, en van "Palestinians in Israel: Segregation, Discrimination and Democracy (2012, beide: Pluto Press).*

Tzipi Livni en groepen in het Westen die de Israëlische zaak verdedigen, huiveren als de Israëlische minister van buitenlandse zaken spreekt over een bevolkingsruil, maar het maakt deel uit van een continuüm dat teruggaat tot de Nakba. De retoriek en de voorstellen van Netanyahu en Lieberman geven uiting aan een consensus die wordt gedeeld door Zionistische "gematigden" en progressieven, evenals door het door de VS geleide vredesproces. De verschillen zijn stilistisch en tactisch.

"Ik ben een Joodse racist en ik geneer me niet om te zeggen dat ik een Joodse staat wil met een Joodse meerderheid." stelde Tzipi Hotovely, Likoud-lid van de Knesset (augustus 2013)

Kijk bijvoorbeeld naar de herhaalde waarschuwingen van Livni, dat twee staten voor twee volken een "vereiste" zijn om het "demografische probleem" te vermijden en het "Joods-zijn van Israël" te bewaren en dat om Israël "als een joodse staat te vrijwaren" het land moet worden gesplitst.

Livni gaf zelf blijk van een benadering à la Lieberman in 2008, toen ze zei dat als een Palestijnse staat zou worden opgericht zij aan de Palestijnse burgers van Israël zou zeggen dat "de nationale oplossing voor u elders is".

Om het anders te zeggen, denk aan een recent wetsvoorstel van de Arbeiderspartij om de aanhechting van de Westelijke Jordaanoever te voorkomen (verworpen in de Knesset), waarvan de tekst mede was opgesteld door een zogenaamde vredesgroep *One Voice*. Het wetsvoorstel, dat dus was geschreven door hen die als aanhangers van een vreedzame oplossing worden beschouwd, stelde duidelijk dat het doel "het waarborgen van Israëls toekomst als een Zionistische" staat was.

Vergelijk dat met de opmerkingen van Likoud-lid van de Knesset, Tzipi Hotovely, die in augustus 2013 zonder meer vaststelde: "Ik ben een Joodse racist en ik geneer me niet om te zeggen dat ik een Joodse staat wil met een Joodse meerderheid". Het wordt dan duidelijk, dat als het over de Palestijnse kwestie gaat, de "gematigde" en de "extremistische" Israëli's meer gemeen hebben dan wat hen verdeelt.

Niet alleen heeft de gangbare verslaggeving over deze kwestie de gemeenschappelijke vooronderstellingen niet gezien die achter de eis van Netanyahu, het voorstel van Lieberman en het officiële vredesproces zitten, maar er werd ook vergoelijkt wat Israël "als een Joodse staat" werkelijk betekent en waarom dat zo bedenkelijk is.

Om van Israël een Joodse staat te maken, moet aan de Palestijnse vluchtelingen het recht ontzegd worden om terug te keren en moeten de Palestijnse burgers worden gediscrimineerd.

Israël als een Joodse staat betekent systematische discriminatie wat betreft land, wonen, burgerrechten, opvoeding en vrije meningsuiting. Dit alles gebeurt nu en is goed gedocumenteerd.

Zo werd het in 2007 uitgedrukt in een verslag door de Associatie van Burgerrechten in Israël: "Israël heeft enkele eigenschappen die het van andere westerse landen onderscheidt, vooral die van een systematische discriminatie die steunt op nationale en etnische achtergrond, waarbij het gaat over de toekenning van bestaansmiddelen en het scheppen van publieke ruimte. Deze ongelijkheid geeft de controle over de Arabisch-Palestijnse minderheid in Israël aan de Joodse meerderheid."

Er moet hier op gewezen worden, dat hoewel door velen bevolkingsaantallen en meerderheids-minderheidsdynamiek worden beklemtoond, het eigenlijk gaat over beleid en wetgeving.

Zo zit de logica van Haaretz columnist Chemi Shalev er bijvoorbeeld behoorlijk naast. Hij schreef eerder deze maand: "zolang er een Joodse meerderheid is in Israël, heb ik geen probleem met z'n Joodse karakter."

Hoewel de argumenten van de huidige Israëlische regering het geïnstitutionaliseerde racisme, dat altijd al heeft bestaan, duidelijker zichtbaar maken, blijft er een belangrijke lacune bestaan: de ontkenning en het verdwijnen van de Nakba in discussies over Israël als een Joodse staat en het feit dat de Joodse meerderheid alleen maar tot stand is gekomen door etnische zuivering.

Als voorbeeld een editoriaal van het nieuwsagentschap Bloomberg van 5 januari over "De kwestie van de Joodse staat", waar de Nakba niet één keer wordt vermeld. Evenzo een stuk van Jodi Rudoren voor de New York Times op 1 januari met als titel "Knelpunt in de Vredesgesprekken: Erkenning van een Joodse staat." Hierin krijgen de lezers geen informatie over de etnische zuivering, waardoor het pas mogelijk werd een Joodse staat op te richten.

In een verzamelbundel over antisemitisme (*Those Who Forget The Past*) uit 2004 schreef de Britse journalist en commentator, Jonathan Freedland, die regelmatig publiceert in *The Guardian* en *The Jewish Chronicle*, verrassend openhartig over de relatie tussen de Nakba en het bestaan van Israël als een Joodse staat.

Freedland schreef: "Ik heb lang geloofd dat Israël de realiteit van 1948 zou moeten toegeven – en die desondanks verdedigen. We hadden een thuis nodig en we hadden elk recht dat te eisen – zelfs als dat betekende dat we een ander volk moesten dwingen hun land met ons te delen [sic]".

Freedland erkent: "vierhonderd dorpen (nvdr 531 dorpen en 11 steden en/of stadswijken) ….. werden leeggemaakt" – maar zegt, dat de creatie van een Joodse staat deze etnische zuivering rechtvaardigt: een "morele noodzaak ….. gekocht voor een verschrikkelijk hoge morele prijs". Een prijs uiteraard betaald door de Palestijnen.

Freedland valt echter wat tegen als hij beweert dat de Palestijnen gedwongen werden het land “te delen”. In werkelijkheid werden de meesten gewelddadig verdreven en uitgewezen. De helft van de Palestijnse bevolking leeft vandaag buiten hun vaderland.

Dit is het soort van “delen” voorzien door de vredesgesprekken, die door de VS worden geleid, waarbij de kolonisatie van het grootste deel van Palestina wordt aanvaard en beschermd en een “Joodse staat” voor altijd is gevestigd op de ruïnes van verwoeste gemeenschappen en etnisch gezuiverde steden.

Nu de inspanningen blijven steken om onder het mom van een “vredesproces” te scheiden en te fragmenteren, te verdrijven en rassenscheiding toe te passen, mogen we er niet voor terugschrikken de moeilijke vragen te stellen en zo het ontstaan van een diepgaander en uiteindelijk rechtvaardiger en beter verdedigbaar begrip van “delen” mogelijk te maken.

3. Knesset maakt onderscheid tussen christelijke en islamitische Palestijnen[9]

Op maandag 24 februari 2014 keurde de Knesset een controversiële wet goed, die volgens de indiener Yariv Levin (Likoed) als doel heeft om een onderscheid te maken tussen de islamitische en christelijke Arabische burgers en de betrokkenheid van de christenen in de Israëlische samenleving te verhogen.

Critici veroordelen de wet omdat die een poging is om de Palestijnse bevolking van het land te verdelen en te overheersen. Yariv Levin bevestigt dat dit de bedoeling van de wet is.

Op het eerste zicht lijkt er slechts een kleine verandering te komen in de wet over de samenstelling van de openbare adviesraad, die onder de 'Equal Employment Opportunities' wet van 1988 valt. In plaats van 5 leden zal het panel nu uit 10 leden bestaan die de groepen vertegenwoordigen om de rechten van de werknemers te promoten. Er zullen christelijke, islamitische, Druzen- en Circassische vertegenwoordigers zijn.

31 Knesset-leden stemden voor de wet, 6 tegen. De wet werd aangenomen, hoewel de commissaris voor 'Equal Employment Opportunity' Tziona Koenig-Yair zelf tegen was. Twee weken geleden zei ze nog dat ze de wet overbodig vond: "Zo zou ik ook geen interesse hebben in een aparte vertegenwoordiging voor Litouwse Haredim en Sefardische Haredim. Bovendien zijn er geen groepen die werkgelegenheid promoten voor verschillende sectoren binnen de Arabische bevolkingsgroep, alleen voor de Arabische bevolking in zijn geheel."

Haim Katz, voorzitter van het Knesset-comité voor Arbeid, Welzijn en Gezondheid introduceerde de wet in het plenum: "Het doel is om te zorgen voor bevolkingsgroepen die het moeilijk hebben op de arbeidsmarkt en hen een vertegenwoordiging te geven in de adviescommissie."

De oppositie in de Knesset werd echter niet overtuigd: "Misschien moeten we ook de joodse bevolking verdelen in Poolse, Jemenitische en Marokkaanse joden?" vroeg Meretz voorzitster Zahava Gal-On. Issawi Freij (Meretz) voegt toe: "In wezen zitten we nu in een situatie waarin een poging wordt gedaan om de staat te definiëren volgens de religies. Men probeert hier te zeggen dat er een verschil is tussen islamitische Arabieren en christelijke Arabieren."

De wet komt er na enkele weken van verhit debat in de arbeidscommissie. In de laatste discussie van twee weken geleden bekritiseerde Jamal Zahalka (partijvoorzitter van Balad) Levin: "De rechten van de Arabieren interesseren Yariv Levin niet, er is geen specifiek christelijk of Druzisch probleem qua werkgelegenheid, wel een probleem met de algemene Arabische bevolking. Levin is geïnteresseerd in het wreed verdelen van de Arabische bevolking, dat momenteel al onderdrukt wordt. We zullen niet als zijn lakeien optreden."

[9] Naar een artikel van Haaretz, 25 febr. 2014.

In een interview van een paar weken geleden aan de krant Maariv bevestigde Levin zijn intentie om een wetgeving op te stellen die een onderscheid zou creëren tussen de christelijke Arabische bevolking (die hij zelf enkel "christelijk" noemt) en de moslimbevolking.

In het interview zei Levin: "Mijn wetgeving zal een aparte vertegenwoordiging en aparte aandacht voor de christelijke bevolking bewerkstelligen, los van de islamitische Arabieren (...) Dit is een historische en belangrijke stap die de staat Israël kan helpen om zijn evenwicht te bewaren en ons verbindt met de christenen. Ik ben er voorzichtig in om hen niet Arabieren te noemen omdat zij geen Arabieren zijn. Christenen kunnen directeuren van overheidsbedrijven worden, ze zullen een aparte vertegenwoordiging in de lokale overheid krijgen en ze zullen gelijke kansen op werk krijgen. De eerste wet die ik zal doorvoeren zal christenen een vertegenwoordiging geven in de adviesraad van de Equal Employment Opportunity Commission."

Hij voegde eraan toe: "Wij en de christenen hebben veel gemeen. Ze zijn onze natuurlijke bondgenoten, een tegenwicht tegen de moslims die het land van binnenuit willen vernietigen. Tegelijkertijd zenden we deze boodschap: We zullen een ijzeren hand gebruiken en nultolerantie tonen tegenover Arabieren die zich identificeren met de terreur van de Palestijnse staat."

WERELDRAAD VAN KERKEN STEUNT PROTEST TEGEN OMSTREDEN KNESSETWET[10]

BRUSSEL (KerkNet/WCC/La Croix) – Dr. Olav Fykse Tveit, algemeen secretaris van de Wereldraad van Kerken, sluit zich aan bij het protest van de christelijke kerken uit Israël en Palestina tegen een omstreden Israëlische wet, die recent door de Knesset werd goedgekeurd. De wet maakt onderscheid tussen Palestijnen die christen of moslim zijn. Christelijke Palestijnen worden voortaan als christen en niet langer als Palestijn beschouwd. Het betreft 140.000 mensen, goed voor 9% van de Arabische bevolking in Israël.

Dr. Olav Fykse Tveit: “Deze wet maakt een wettelijk onderscheid tussen Palestijnse Arabische christenen en Palestijnse Arabische moslims, die beiden inwoner zijn van de staat Israël. Dit onderscheid berooft hele gemeenschappen van hun culturele identiteit.” Volgens Tveit probeert de Knesset de eigen aard en het karakter van de christelijke gemeenschappen tegen hun wil en zonder hun inspraak op te leggen. “In plaats van verdeeldheid te zaaien tussen gemeenschappen, zou de Knesset er beter aan doen om muren af te breken die mensen trachten te verdelen op basis van etnische afkomst of godsdienst.”

Volgens Arabieren wil de Israëlische overheid met de maatregel verdeeldheid zaaien onder de Arabische bevolking in Israël. Zij benadrukken dat ook de christelijke dorpen doelwit werden van de nakba, 'de catastrofe' na de negatieve afloop van de Arabisch-Israëlische

[10] Donderdag, 20 maart 2014 - Kerknet

Oorlog van 1948 die geleid heeft tot de exodus van de Palestijnse bevolking. De katholieke bisschoppen van het Heilige Land verwerpen de 'herdefiniëring van het christendom'. "Israël heeft noch het recht, noch de plicht om te bepalen wie de christenen in het land zijn", schrijven zij in de verklaring die door het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem werd verspreid. De kerkleiders veroordelen nar aanleiding van deze wet dat Israëlische politici steeds vaker proberen om Palestijnse christenen niet langer als Arabier te beschouwen.

4. Palestijnse burgers slachtoffer van plannen voor opwaardering historische Palestijnse wijk in Haifa

Met zo'n 1,6 miljoen zijn ze, de Palestijnse burgers van Israël. Daarmee vertegenwoordigen ze zo'n 20,7% van de totale bevolking. Zij bleven in hun thuisland na de stichting van de staat Israël in 1948 en werden zo onvrijwillig een minderheid. De definitie van Israël als "joodse staat" maakt ongelijkheid voor haar Palestijnse burgers een praktische, politieke en ideologische realiteit. Ondanks hun nominale burgerschap is directe en indirecte discriminatie van deze minderheid op basis van hun Palestijnse afkomst en religieuze overtuiging als niet-joden wijdverspreid.

Ongelijkheid tussen Arabische en joodse burgers is ingebed in het rechtstelsel en in overheidspraktijken en kenmerkt alle aspecten van het publieke leven. Zo zijn Palestijnse burgers oververtegenwoordigd in de armoedestatistieken en worden ze gediscrimineerd op vlak van tewerkstelling, politieke participatie, onderwijs en gezondheidszorg. De Israëlische staat bevoordeelt systematisch haar joodse burgers met als gevolg dat de reeds bestaande kloof tussen de Palestijnse minderheid en de joodse meerderheid eerder verbreedt dan vernauwt.

In bezet Oost-Jeruzalem en de Westelijke Jordaanoever moeten Palestijnen plaats ruimen voor de bouw en uitbreiding van joodse kolonies. Ook de Palestijnse burgers van Israël zijn regelmatig het slachtoffer van verdrijving en huisafbraak. Recent rapporteerde Electronic Intifada over de situatie in de historische Palestijnse wijk al-Mahatta in Haifa. Daar dreigen de resterende 30 families, in totaal zo'n 160 mensen, uit hun huizen gezet te worden. De sloop van hun wijk kadert in een reeds goedgekeurd nationaal plan om Israëls kustgebieden te ontwikkelen en zo meer inkomsten uit toerisme te halen.

Al-Mahatta

De historische Palestijnse buurt al-Mahatta is gelegen aan de rand van Haifa, Israëls derde grootste stad en aangeprezen door het Israëlische Ministerie van Toerisme als "buitengewoon symbool van co-existentie en tolerantie". Klinkt mooi, maar de realiteit is minder fraai. Net als in de rest van de staat zijn er grote tegenstellingen tussen de behandeling van joodse burgers en wijken enerzijds en Palestijnse burgers en wijken anderzijds.

Tijdens de periode van het Britse mandaat over Palestina van 1920 tot 1948 leefden er meer dan 600 families in al-Mahatta. Sinds de vroege jaren 1990 leven er nog rond de 1500 mensen. Deze daling van het aantal inwoners is grotendeels het gevolg van de Nakba, de verdrijving van Palestijnen voor en na de oprichting van de staat Israël in 1948.

Voortzetting van de Nakba

Net zoals in andere steden en gebieden in Israël zet de verdrijving van de Palestijnse bewoners van al-Mahatta zich voort tot op de dag van vandaag. De aanpak om de bewoners te doen vertrekken (of beter gezegd weg te pesten) is subtiel maar effectief. Het stadsbestuur maakt de wijk zo goed als onleefbaar door de bewoners alle gemeentelijke basisvoorzieningen behalve water en elektriciteit te ontzeggen. Wie door de wijk wandelt, zal er geen straatverlichting, school of kliniek op zijn weg tegenkomen. En dit terwijl de bewoners wel allen onderhevig zijn aan lokale en nationale belastingen. Bovendien davert er om de vijftien minuten een trein voorbij. Huizen in joodse wijken naast spoorwegen zijn voorzien van akoestische muren om het oorverdovende geluid te dempen. In een Palestijnse wijk hebben de bewoners dit geluk niet.

Door middel van een beleid van systematische verwaarlozing slaagde het lokale stadsbestuur er reeds in om de meeste van de autochtone Palestijnse bewoners naar elders te doen vertrekken.

Telkens wanneer een familie het opgeeft en vertrekt, wordt hun huis afgebroken. Vele van al-Mahatta's historische huizen zijn reeds afgebroken en ongeveer de helft van de overblijvende huizen is in handen van Amidar, een huisvestingsbedrijf dat in staatshanden is. De onderneming weigert persistent om de door de huurders gevraagde herstellingen aan de huizen uit te voeren. Zo streven ze ernaar de huizen onbewoonbaar te kunnen verklaren en de huurders uit het huis te kunnen zetten.

Tot nu toe is het nationale plan enkel uitgevoerd door middel van individuele ontruimingen en afbraken, maar nu hebben de resterende bewoners te horen gekregen dat ook de rest van hun wijk gesloopt moet worden. De bedoeling is het land te betrekken bij de uitbreiding van de haven en de wijk te vervangen door nachtclubs, restaurants, nieuwe wooneenheden en de uitbreiding van een bestaande spoorweg.

In joods-Israëlische buurten moedigt het stadsbestuur publieke participatie aan. Joods-Israëlische inwoners krijgen er de mogelijkheid om via publieke forums en meetings voor de start van ontwikkelingsprojecten de plannen te bespreken. In Arabische buurten als al-Mahatta kondigt het stadsbestuur de plannen simpelweg aan zonder enig overleg met de buurtbewoners en zonder rekening te houden met hun noden en wensen. Haifa's burgemeester, Yona Yahav, weigert samen te werken met het lokale buurtcomité om een alternatief plan te zoeken waardoor de bewoners in hun huizen kunnen blijven. De verschillende behandeling van joodse en Palestijnse buurten beperkt zich niet tot de stad Haifa maar is een beleid dat in heel de staat Israël gevoerd wordt.

Etnische gentrificatie

Wat hier gebeurt, is een duidelijk voorbeeld van etnische "gentrificatie" of opwaardering. Enkel de armere Palestijnse burgers worden uit hun wijken geduwd. Gelijkaardige gentrificatieprojecten vinden plaats in historische Palestijnse steden over heel Israël. In Jaffa, onderdeel van Tel Aviv, lijden de oorspronkelijke Palestijnse inwoners onder de aankoop en renovatie van eigendommen door Israëlische investeerders. Aangezien zij over het algemeen tot de lagere rangen van de socio-economische ladder behoren, ondervinden zij de gevolgen van de pijlsnel stijgende vastgoedprijzen. In Akka zijn er plannen om de historische moskee Khan al-Umdan te slopen om er een luxehotel in de plaats te bouwen.

De geplande sloop van al-Mahatta is een zoveelste voorbeeld van het Israëlische beleid dat erop gericht is de geschiedenis van het Palestijnse volk in Israël uit te wissen. De geïnstitutionaliseerde discriminatie van de Palestijnse minderheid is zo niet alleen een dagdagelijkse realiteit maar ook een politiek project.

5. Hoger onderwijs voor Palestijnen in Israël: hun eigen Via Dolorosa

Slechts 11 procent van de Palestijnse studenten wordt toegelaten tot een Israëlische hogeschool of universiteit. Dit is het harde verdict van een recente studie uitgevoerd door Hirak, het centrum voor de bevordering van het hoger onderwijs in de Palestijnse samenleving.

De Palestijnse bevolking in Israël, ongeveer 20 procent van de totale bevolking, is een nationale minderheid die geplaagd wordt door nationale discriminatie en systematische uitsluiting van de Israëlische samenleving en economie. OESO rapporteerde in 2011 dat de grootste uitdaging voor de staat Israël was om de economische en sociale kloof tussen Palestijnen en joden te verkleinen. Hoger onderwijs speelt een belangrijke rol om op de socio-economische ladder omhoog te klimmen. Het is een middel voor de jonge Palestijnse bevolking om sociaal en economisch te integreren in de Israëlische samenleving waar uitsluiting inherent aanwezig lijkt te zijn. Nu blijkt dat slechts 10 procent van alle studenten die een bachelordiploma behalen van Palestijnse origine zijn.

Deze extreme ondervertegenwoordiging van Palestijnse participatie in hoger onderwijs komt volgens Hirak door 14 obstakels waar Palestijnse jongeren mee geconfronteerd worden. De belemmeringen zijn zowel academisch, socio-economisch als cultureel-politiek en variëren van financiële moeilijkheden tot ontoereikend openbaar vervoer.

Het rapport creëert een beeld dat een duidelijk gebrek aan gelijke kansen blootlegt maar het geeft ook enkele aanbevelingen om deze situatie te verbeteren.

Obstakels

De socio-economische situatie van de Palestijnse families is het eerste obstakel volgens Hirak. De helft van de families en twee derde van de Palestijnse kinderen leeft in armoede. Studerende kinderen zijn een zware economische last voor de families en 29 procent van de Palestijnse studenten moet een lening afsluiten om hun studies te kunnen betalen. Bij joodse studenten is dat 10 procent minder omdat zij kunnen rekenen op militaire rekeningen en spaargeld. Het ligt dan ook voor de hand dat veel Palestijnse jongeren uit economische redenen de school vroegtijdig verlaten.

Het tweede obstakel is het Palestijnse schoolnetwerk. Slechts 23 procent van de afgestudeerden voldoet aan de minimumvoorwaarden voor toelating tot hoger onderwijs (tegenover 47 procent bij joden). Het Palestijnse systeem ontvangt een veel kleiner budget dan het joodse systeem. In 2004 ontvingen joodse scholen ongeveer 4935 New Israeli Sheqel (NIS) (1029 euro) per student vergeleken met 863 NIS (180 euro) per Palestijnse student. Daarnaast voert het Israëlische Ministerie van Onderwijs een pedagogisch beleid die “zionistische” waarden oplegt aan Palestijnse studenten en de Palestijnse nationale en culturele identiteit weigert te erkennen. Het onderwijs lijdt ook onder de historische ontoegankelijkheid van de Palestijnse samenleving tot hoger onderwijs en een tekort aan

personeel. Dit alles resulteert erin dat slechts één op vier Palestijnen toegelaten wordt voor verdere studies tegen één op twee joodse studenten.

Een derde belemmering is de toegang tot pre-academische vooropleidingen een probleem. Slechts 6,4 procent van de Palestijnen volgt deze lessen. Het curriculum is niet aangepast aan de Palestijnse studenten en de programma's hebben een negatief imago en worden gegeven op locaties ver weg van de Palestijnse dorpen. Daarnaast zijn de programma's ook te duur. De 'Higher Education Council' (HEC) biedt financiële steun maar enkel voor studenten die hun militaire dienstplicht vervuld hebben. De Nazareth Academic Institution heeft al meermaals geprobeerd een pre-academisch programma te ontwikkelen in de stad maar dit werd telkens door HEC afgewezen.

Als vierde obstakel is er het psychometrisch examen, waarop Palestijnse studenten gemiddeld 123 punten minder scoren dan hun joodse tegenhangers. De resultaten van deze testen bepalen in hoge mate de toelating tot het hoger onderwijs.

Een vijfde belangrijk punt is de leeftijdsgrens. Sommige Israëlische universiteiten leggen een minimumleeftijd op om te starten aan een opleiding. Dit weerhoudt duizenden jonge Palestijnen ervan om na hun middelbare studies direct een hogere studie aan te vangen. Hirak beschouwt deze regel als discriminerend omdat het enkel rekening houdt met de Israëlische studenten die hun academische loopbaan pas starten na hun militaire dienst.

Een zesde belemmering is het ingangsexamen dat enkel in het Hebreeuws wordt gevoerd waardoor Palestijnse studenten geconfronteerd worden met culturele barrières.

Obstakel zeven is de discriminatie bij het verkrijgen van een studiebeurs. De meeste beurzen geven extra punten voor legerdienst of residentie in een 'nationale prioritaire regio'. Weinig Palestijnse steden behoren tot deze prioritaire regio's.

Een achtste belemmering is de toegang tot huisvesting. Hier wordt vaak rekening gehouden met het vervullen van de militaire dienstplicht. Daarnaast is er een duidelijke toename van racisme in de Israëlische samenleving tegenover Palestijnse studenten waarbij Palestijnen gedwongen worden om buitensporige huurgelden te betalen. Racisme wordt dus een economische speler.

Een negende obstakel is het ontoereikend openbaar vervoer naar Palestijnse steden. Een student die op 50 kilometer van de universiteit woont, moet minimum twee uur voor aanvang van de les thuis vertrekken om op tijd te zijn en twee tot zelfs drie keer overstappen. Dit kost bovendien vele honderden sjekel per maand.

Als tiende belemmering wordt het gebrek aan professionele en academische begeleiding en hulp aangegeven. Er is vaak geen specifieke begeleiding voor Palestijnse studenten waardoor Palestijnen moeite hebben om elementaire academische vaardigheden te verwerven. Hierdoor studeert slechts 12 procent van de Palestijnen binnen de voorziene tijd af.

Een elfde punt is het feit dat Palestijnse studenten soms worden bestraft voor politieke activiteiten. Hoe hoger het percentage ingeschreven Palestijnse studenten, hoe strikter de beperkingen op vrije meningsuiting.

Taal, religie en cultuur zijn een twaalfde belemmering. Ondanks het feit dat Arabisch een officieel erkende taal is in Israël, zijn alle cursussen in het Hebreeuws en zijn Arabische opschriften nauwelijks te zien op de campussen. Daarnaast worden enkel de joodse feestdagen erkend en worden vaak belangrijke evenementen georganiseerd op islamitische en christelijke feestdagen. Palestijnse studenten worden geconfronteerd met een grote culturele deprivatie en cultuurschok wanneer ze hun eigen habitat verlaten en gaan studeren aan een Israëlische universiteit.

Een dertiende belemmering is het feit dat de toegang tot een masterdiploma of een doctoraat nog moeilijker is voor Palestijnen. Er worden dubbel zoveel Palestijnen geweigerd voor een masteropleiding dan joodse studenten en er is een tekort aan onderzoeksbeurzen voor Palestijnse onderzoekers.

Tenslotte is er de arbeidsmarkt. Palestijnse mannen met een academische opleiding verdienen gemiddeld 3500 NIS (730 euro) minder dan hun joodse tegenhangers. Hoe hoger de graad van opleiding, hoe groter het loonverschil tussen joden en niet-joden. De werkloosheid onder de Palestijnse afgestudeerden is ook groot met een schrijnend werkloosheidscijfer van 75 procent voor de vrouwelijke Palestijnse academici waarvan de helft werkt in een functie die lager is dan hun behaalde graad. Bij de joodse academici is dit één op drie.

Hirak stelt tien aanbevelingen voor om de situatie te verbeteren, waaronder subsidies voor arme studenten, meer investeringen in het Palestijnse onderwijssysteem, voorbereidingsklassen openen in Palestijnse steden, academische ondersteuning bieden aan Palestijnen, de minimumleeftijd afschaffen, een alternatief toelatingsprogramma opzetten dat niet langer afhankelijk is van het psychometrisch examen, speciale toegang voorzien voor Palestijnse studenten tot accommodatie en openbaar vervoer, discriminatie tegengaan en meer Arabisch introduceren op de campussen.

6. Nep-pluralisme op Israëlische universiteiten[11]

De kans is groot dat Palestijnse studenten op Israëlische universiteiten het aantal studiebeurzen waarvoor ze in aanmerking komen in de komende maanden zullen zien toenemen. Bovendien zullen verscheidene websites van academische instellingen naar het Arabisch vertaald worden.

Deze veranderingen zijn het resultaat van een beslissing van de overheid om, in de loop van de komende zes jaar, zo'n 82 miljoen dollar vrij te maken voor de integratie van "minderheden" in universiteiten en hogescholen. Op het eerste zicht wekt dit de indruk dat Israël, na decennia van discriminerende praktijken ten aanzien van Palestijnse studenten, een draai van 180° maakt in haar beleid.

Wanneer echter diepere vragen gesteld worden, wordt het duidelijk dat, wat ook de intenties zijn van diegenen die dit beleid uitgestippeld hebben, opkomen voor de rechten van Israëls Palestijnse burgers hier geen deel van uitmaakt.

Het nieuwe beleid is een onderdeel van een project om "pluralisme" op Israëlische universiteiten te stimuleren door een betere toegang voor minderheden te verzekeren. De minderheden waarop de Israeli Council for Higher Education, het orgaan achter het project, mikt zijn "Arabieren, Druzen en Circassiërs".

"Nood aan verbetering"

Dit project is een onderdeel van de "Israel 2028"-strategie, die geïnitieerd en gefinancierd wordt door de US-Israel Commission for Science and Technology. De strategie, goedgekeurd door de Israëlische overheid in mei 2008, moet Israël helpen om binnen een periode van twintig jaar één van de top 10 of 15 leidende landen in de wereld te worden in termen van economische prestaties en levenskwaliteit.

Toetreding tot de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO)(wat Israël in 2010 reeds bereikt heeft) en de verbetering van haar positie in de club van geïndustrialiseerde landen behoren tot de door Israël vooropgestelde doelstellingen.

De opstelling van de "pluralisme"-doelstelling moet in deze context gezien worden. Volgens de Council for Higher Education stonden de betreffende thema's op de voorgrond gedurende Israëls recente toetredingsproces tot de OESO. Hierbij werden tewerkstelling en onderwijs voor benadeelde Israëli's (voornamelijk Arabieren en ultra-orthodoxe Joden) geïdentificeerd als twee prioriteiten die voor verbetering vatbaar zijn.

---

[11] Vertaling van: "*Phony Pluralism in Israel's universities*", door Yara Sa'di, Electronic Intifada, http://electronicintifada.net/content/phony-pluralism-israels-universities/13246

Geen zee van verandering

Dit impliceert dat, na meer dan 65 jaar van aanhoudende onderdrukking, Israël zich realiseert dat haar beleid ten aanzien van haar Palestijnse burgers een nadelig effect heeft gehad op het imago van de staat in het buitenland.

Het is belangrijk om te benadrukken dat de visie van de Council for Higher Education niet fundamenteel veranderd is. Het is dezelfde autoriteit die in de laatste jaren de sluiting van het departement politiek van de Ben Gurion Universiteit in de Naqab/Negev heeft aanbevolen omwille van de zogenaamde linkse en antizionistische sympathieën van sommige leden van het personeel. Bovendien was de Council ook betrokken bij de toekenning van de status van universiteit aan Ariel College, gelegen in een illegale Israëlische nederzetting in de bezette Westelijke Jordaanoever.

Een door haar gemaakte video maakt duidelijk dat de Council of Higher Education weigert te erkennen dat de Palestijnse burgers van Israël onder een systeem van apartheid leven. Onder de titel “Breaking through the glass ceiling”, suggereert de video dat moeilijkheden om Hebreeuws te leren en een gebrek aan bewustzijn in de Arabische wereld inzake concepten als “industrial design” de voornaamste belemmeringen zijn waarmee Palestijnen geconfronteerd worden.

De structurele redenen die Palestijnen benadelen komen niet aan bod in de video. Deze omvatten de beperkte investeringen in kleutertuinen en scholen voor Palestijnen in het hedendaagse Israël, de politisering van het onderwijssysteem en het opleggen van het Israëlische curriculum aan Palestijnse studenten, evenals verscheidene discriminerende wetten. De video zegt ook niets over hoe het Israëlische onderwijssysteem meer rechten geeft aan Israëlische kolonisten dan aan Palestijnse burgers van Israël.

Een geactualiseerde versie van de Absorption of Discharged Soldiers Law van 1994 die vier jaar geleden werd geamendeerd, geeft aan hen die wonen in “nationale prioritaire zones” het recht op een “compensatiepakket” in ruil voor het volbrengen van hun militaire dienst. - De Israëlische nederzettingen in de bezette Westelijke Jordaanoever behoren tot die prioritaire zone. Het “compensatiepakket” bestaat uit een jaar gratis voorbereidend academisch onderwijs en geprivilegieerde toegang tot studentenhuisvesting.

Niets wordt gezegd over het wijdverspreide racisme op Israëlische universiteiten of de discriminatie van Palestijnse afgestudeerden op de arbeidsmarkt.

Niets wordt gezegd over hoe Palestijnse bedoeïenen verplicht worden een lagere onderwijsstandaard te aanvaarden in vergelijking met Israëlische Joden. Adalah, het Juridisch Centrum voor Rechten van Minderheden in Israël, documenteerde hoe sommige scholen in Bedoeïenendorpen in de Naqab/Negev niet aangesloten zijn op het

elektriciteitsnet. De daaruit voortvloeiende stroomonderbrekingen leiden ertoe dat schooldagen regelmatig ingekort worden.

Het aandeel van kinderen uit deze dorpen dat in aanmerking komt voor een *Baghrut* ,het certificaat na staatsexamens voor Israëlische scholen, is net 28%, in vergelijking met 66% voor hun Joodse tegenhangers.

Schuld afschuiven op de slachtoffers

De video probeert de schuld af te schuiven op de Palestijnse samenleving door te suggereren dat die onderontwikkeld is en weinig waarde hecht aan hoger onderwijs waardoor haar slimme kinderen hun potentieel niet realiseren.

Voor vrouwelijke studenten worden Israëlische universiteiten gepresenteerd als toevluchtsoord voor de patriarchale natuur van de Palestijnse samenleving.

Het wekt geen verbazing op dat al deze oriëntalistische beweringen bekendgemaakt worden door Palestijnen zelf, alsof dit de beweringen terecht maakt. Degenen die opdagen in de video impliceren dat elk individu zijn of haar eigen oplossing kan vinden.

De moraal van het verhaal lijkt te zijn dat Palestijnse studenten indrukwekkende prestaties kunnen neerzetten door een combinatie van hard werken en het geloof in hun eigen mogelijkheden.

De tendens van de video waarbij met een beschuldigende vinger gewezen wordt naar de slachtoffers van kolonisatie en waarbij Israël voorgesteld wordt als een prins op een wit paard is een oude en vaak gebruikte zionistische propagandatechniek.

De nadruk ligt bijvoorbeeld op de door de staat georganiseerde “pinkwashing” campagnes, waarbij Israël voorgesteld wordt als de verdediger van rechten van holebi’s, om zo de aandacht af te leiden van de bezetting van de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever. Bovendien ontkent deze propagandavideo dat de onderliggende kwesties inherent politiek zijn door het verhaal te promoten dat de Palestijnen een arme bevolkingsgroep zijn waarvan de problemen opgelost kunnen worden door middel van speciale aandacht en “barmhartigheid”.

In feite probeert Israël het succes van Palestijnse studenten te gebruiken om haar economische positie op te krikken en om zichzelf voor te stellen als wat de voormalige Eerste Minister Ehud Barak “een villa in de jungle” noemt.

De boodschap van de video is zelfs in tegenspraak met één van de eigen rapporten van de Council for Higher Education. Een document opgesteld door haar Planning and Budget Committee, citeert schattingen dat zo’n 2-3% van de staf van Israëlische universiteiten Palestijnen zijn, terwijl Palestijnen 20 procent van de bevolking van het hedendaagse Israël uitmaken.

Een “pluralisme”-project van 82 miljoen dollar zal de onderdrukking en discriminatie waarmee Palestijnen al meer dan zes en een half decennia geconfronteerd worden niet ongedaan maken.

Geen enkele hoeveelheid geld zal Israëlische universiteiten “pluralistisch” maken zolang ze het Zionisme blijven omarmen.

7. Interview met Mohammed Zeidan[12]

"Door al het racisme voelen we ons geen Israëli's."

Mohammed Zeidan is algemeen directeur van de Arab Association for Human Rights, een Palestijns-Israelische mensenrechtenorganisatie die in 1988 werd opgericht en gevestigd is in Nazareth in Galilea. De organisatie wordt gesubsidieerd door onder ander Europa en de Verenigde Staten. Zeidan is een bekende Palestijns Israëlische politicus en zijn associatie komt op voor de politieke, civiele, economische en culturele rechten van de Palestijns Israëlische gemeenschap en zet zich in voor de toepassing van internationale mensenrechten beginselen in de 'joodse natie'. Op het kantoor werken negen mensen en nog eens 20 medewerkers zijn elders actief met vooral scholing.

Mohammed Zeidan: 'Er leven nu ongeveer een miljoen Palestijnen (nvdr 2014: 1,43 miljoen, exclusief Oost-Jeruzalem) in Israël, ze vormen bijna 20 procent van de bevolking en ze wonen voor het merendeel in drie gebieden, Galilea in het noorden, waar ze de meerderheid zijn, de driehoek in het midden van het land en de Negev in het zuiden. Tussen de 250.000 en 300.000 van hen zijn zoals het officieel heet intern verdreven personen, vluchtelingen die niet naar hun oorspronkelijke woonplaats binnen Israël terugmogen en van wie het bezit in het begin van de jaren vijftig door de staat in beslag werd genomen. Op die manier is de opmerkelijke situatie ontstaan dat bijvoorbeeld de inwoners van het dorp Ma'lul hier vlakbij collectief verdreven werden en een deel van hen hier in Nazareth - binnen Israel dus - zijn toevlucht zocht. Hun families leven hier nog steeds omdat het hen bij wet verboden is terug te keren naar hun voormalig bezit. Door de verdrijvingen uit de omliggende dorpen, die onmiddellijk met de grond werden gelijkgemaakt, verdubbelde in 1948 de bevolking van Nazareth. De status van deze vluchtelingen is absurd en wordt nog eens benadrukt door de term ''aanwezige afwezigen.'' Volgens de wet zijn ze aanwezig als ingezetenen van Israël, maar tegelijkertijd volgens een andere wet afwezig en dus geen eigenaar meer van het onroerend en roerend goed dat ze bezaten. Met als gevolg de absurditeit dat sommige inwoners van Nazareth uitkijken op de restanten van hun voormalige dorp, waar ze niet meer mogen wonen. Meer dan een halve eeuw na dato wordt het leven van meer dan een kwart miljoen inwoners van het zogeheten "democratische" Israël nog steeds getekend door deze kafkaiaanse paradox, die natuurlijk alles behalve democratisch is.

Een andere belangrijke zaak is dat Israël zich in zijn onafhankelijkheidsverklaring gedefinieerd heeft als een joodse natie. **Iedere niet-jood valt dus per definitie buiten deze karakterisering.** De staat is van iedere jood waar dan ook ter wereld, maar niet van zijn niet-joodse ingezetenen, die hier officieel wonen. Welnu, de problemen met betrekking tot de schending van de Palestijnse mensenrechten vloeien alle direct voort uit de contradictie

[12] Uit: De oneindige oorlog, door Stan van Houcke (2009) – http://www.stanvanhoucke.net/deoneindigeoorlog/interviews/zeidan1.html

tussen het joodse en het democratische karakter van de staat. In de praktijk blijkt dat het joodse karakter belangrijker wordt geacht dan de democratie. Hoewel de onafhankelijkheidsverklaring eigenlijk geen juridische status bezit, zoals een grondwet heeft, is deze verklaring wel de basis geweest van de daaropvolgende wetgeving die alle aspecten van ons leven bepalen. Zo definieert de wet op het onderwijs uit 1953 het officiële doel van het Israëlisch onderwijs als volgt: het kweken van liefde voor de joodse cultuur en het joodse volk. U begrijpt wat dat betekent voor de Palestijnse minderheid die hier liefde geleerd wordt voor een ander volk. Het gaat daarbij niet om het leren over een ander volk, maar om als Palestijnen loyaal te zijn aan de joodse cultuur en het joodse volk, terwijl ze weten dat de overgrote meerderheid van hun eigen volk verdreven is door de zionisten.

Een ander voorbeeld is het feit dat vanaf 1948 tot 1966 Palestijnse Israëli's onder bijna dezelfde militaire wetgeving vielen als vandaag de dag in bezet gebied geldt. Het was een Apartheidssysteem voor de eigen ingezetenen. Een Arabier viel onder de krijgswet, terwijl voor zijn joodse landgenoot de civiele wetgeving gold. Met andere woorden: niet het burgerschap bepaalde onder welke wet men viel, maar de etniciteit. Niet waar je woonde was bepalend, maar wie je was. Net zoals nu in de bezette gebieden voor de joodse kolonisten de Israëlische civiele wetgeving van kracht is, terwijl even verderop de Palestijnen onder de militaire wetgeving vallen. Zodra het leger een uitgaansverbod afkondigt geldt dat alleen voor de Palestijnen, niet voor de kolonisten in de nederzettingen die altijd vrij kunnen blijven bewegen.

Door de staat van beleg werden 18 jaar lang binnen Israël nagenoeg alle mensenrechten van de Palestijnen beperkt. Als een Palestijn van Nazareth naar Haifa wilde reizen dan had hij daarvoor toestemming nodig van de militaire gouverneur. Meestal moest men een collaborateur zijn, of vriendjes hebben om aan een vergunning te komen. Daarnaast bestond

er een censuur die controleerde wat de Palestijnen wilden publiceren. Er bestond een effectieve militaire controle op elk gebied van het publieke- en privéleven. Vooral ook de schending van het recht op vrij reizen had enorme consequenties, op die manier beheersten de militairen werkelijk alles, onderwijs, gezondheidszorg, werk, de economie. Deze beperkingen werden ook gebruikt bij het confisqueren van land. Tijdens die periode van 18 jaar werd bijna 60 procent van al het Palestijnse land in beslag genomen. Naast de beruchte Wet op het Bezit van de Afwezigen waarbij verdreven Palestijnen hun bezit verloren domweg als gevolg van het feit dat ze niet mochten terugkeren naar hun woonplaats en dus als afwezig werden beschouwd, bestonden er ook nog eens 36 wetten en voorschriften om in beslag name te vergemakkelijken.

De mensen die achterbleven waren doorgaans arm, veelal boeren die voor hun levensonderhoud volledig afhankelijk waren van de grond. Door het confisqueren van het land beheerste de staat hun hele leven. Op die wijze veranderde Israël niet alleen het financiële en economische stelsel, maar vooral ook het eeuwenoude culturele patroon van de agrarische gemeenschap. De Palestijnse samenleving raakte getraumatiseerd, bezat geen politiek leiderschap meer, en er waren nauwelijks intellectuelen achtergebleven die stem konden geven aan hun lijden. Hun hele bestaan werd door militairen bepaald en ze waren volstrekt weerloos daartegen. Zelfs als hun land nog niet in beslag was genomen dan nog hadden ze een vergunning nodig om het te kunnen bewerken.

> En hoewel wij Palestijnse Israëli's sinds 1966 onder het civiele recht vallen is er geen sprake van gelijkheid voor de wet, wij hebben nog steeds niet dezelfde rechten als de joods-Israeli's en worden niet als volwaardige burgers behandeld.

De gevolgen van dit vernietigingssysteem zien we nog steeds terug in het dagelijkse leven. Om een voorbeeld te geven: het werkloosheidscijfer in de Palestijnse dorpen in Israël is gewoonlijk drie tot vier keer hoger dan het landelijk gemiddelde van rond de 10 procent. Het is het directe resultaat van de in beslagname van land, waardoor de boeren alleen nog maar als ongeschoolde werknemers in de joodse industriële centra aan de slag konden. Zodra er een economische recessie is dan zijn zij de eersten die hun werk verliezen.

Een ander belangrijk punt is dat de staat van beleg de mentaliteit onder de joods Israëli's schiep dat discrimineren van niet-joden legaal was. Immers, Palestijnen moesten overal een vergunning voor hebben en joden niet. Discriminatie is voor hen een geaccepteerd onderdeel van het bestaan en zo is er een cultuur van racisme ontstaan die de joodse samenleving in Israël nu doordrenkt. Het beïnvloedt nog steeds ons hele leven, meer dan 40 jaar nadat het militaire regime waaronder wij leefden werd opgeheven. Dat racisme wordt versterkt door de koloniale wetgeving die Israël klakkeloos overnam van het Ottomaanse tijdperk en de periode van het Britse Mandaat om zo de bewoners van Palestina met geweld eronder te kunnen houden. Al die regels werden een integraal onderdeel van de staat van beleg. En ook alle wetten die de Britten gebruikten om land in beslag te nemen werden ogenblikkelijk door de zionisten overgenomen. Daarnaast werd de hele koloniale wetgeving

die fundamentele vrijheden beperkten na 1948 op de Palestijnen toegepast. Sommige van die regels worden nog steeds gebruikt, zoals de zogeheten administratieve detentie, het zonder aanklacht onbeperkt gevangen houden van mensen. En hoewel wij Palestijnse Israëli's sinds 1966 onder het civiele recht vallen is er geen sprake van gelijkheid voor de wet, wij hebben nog steeds niet dezelfde rechten als de joods-Israeli's en worden niet als volwaardige burgers behandeld.

Allereerst bestaat er legale discriminatie, dat wil zeggen: discriminatie die in de wet ligt besloten. Joden bezitten speciale privileges, zoals het recht op terugkeer. Een jood waar dan ook ter wereld heeft in Israël rechten, zelfs als hij of zij geen ingezetene is. In sommige gevallen heeft een jood zelfs rechten waarop Palestijnse Israëli's geen recht hebben. Daarnaast worden zionistische organisaties door de staat gesubsidieerd voor projecten die alleen ten goede komen aan joden en dus niet aan alle Israëlische burgers. Ik geef u een praktisch voorbeeld. Wanneer Israël land van Palestijnen confisqueert dan zou dat gebied dus eigendom moeten worden van alle ingezetenen van de staat. Welnu, 17 procent van het Israëlische territorium is door de staat aan het Joods Nationaal Fonds (JNF) gegeven. Het Joods Nationaal Fonds is statutair verplicht om in dienst te staan van louter en alleen joden. Met andere woorden: het JNF is statutair en dus wettelijk verplicht om te discrimineren, het mag niet in dienst staan van niet-joden. Welnu, wij hebben geen problemen met joodse organisaties, maar wel met joodse organisaties die feitelijk met staatsbezit discrimineren tegen niet-joodse Israëlische burgers. Dat land zou ten goede moeten komen aan alle ingezetenen en niet alleen aan de joodse. Die 17 procent is dus niet langer meer eigendom van de staat, maar joods bezit geworden. Als er op dat land woningen worden gebouwd dan is het ons niet-joden bij wet verboden om die huizen te kopen. Met andere woorden: wij mogen niet op 17 procent van ons eigen land wonen. En dat percentage blijft stijgen. In bepaalde wijken van bijvoorbeeld Tel Aviv mogen Palestijnen niet wonen omdat het joods bezit is. Stelt u voor dat er in Nederland een organisatie actief is die land bezit waarop joden niet mogen wonen, dan zou de hele wereld er terecht schande van spreken. Maar hier in Israël is deze vorm van racisme wettelijk geregeld en niemand protesteert daartegen. Een joodse inwoner van Amsterdam of New York heeft het recht om hier overal een woning te kopen. Een Palestijnse inwoner van Israël niet. Sterker nog: de niet-joodse ingezetenen van de staat Israël kunnen geen gebruik maken van rechten die joodse ingezetenen van landen als bijvoorbeeld Nederland en de Verenigde Staten wel hebben, niet alleen in hun eigen landen, maar ook in Israël. Ook dit toont aan dat het joodse karakter van de staat discriminerend is tegenover 1 op de 5 inwoners van Israël.

Naast de legale discriminatie is er een andere manier, een - zo u wilt - slimmere manier, en dat is de verborgen discriminatie die andere criteria gebruikt dan die van etniciteit of religie. Zo wordt de militaire dienstplicht gebruikt als reden om te discrimineren. Als men in dienst is geweest dan geniet men als Israëli talloze voordelen. Nu moet u weten dat de overgrote meerderheid van de Palestijnen in Israël niet in de strijdkrachten dient en daarom geen aanspraak kan doen op dezelfde rechten als de joodse inwoners. Volgens de Israëlische wet

moet elke ingezetene van 18 jaar in de strijdkrachten dienen. Er wordt daarbij geen onderscheid gemaakt tussen Palestijnen en Israëli's, ware het niet dat de minister van Defensie de bevoegdheid heeft om wie dan ook vrij te stellen van militaire dienst. In 1948 werd beslist dat de Palestijnse burgers van Israël niet hoefden te dienen. De redenen zijn voor de hand liggen en kunt u zelf wel verzinnen. Niemand van de joodse Israëli's wil de Palestijnse gemeenschap trainen en bewapenen, maar dat zeggen ze natuurlijk niet in het openbaar.

Het feit dat de Palestijnen zijn vrijgesteld heeft verregaande consequenties, omdat alle andere ministeries de militaire dienst als criterium hebben genomen om aanspraak te kunnen doen op rechten op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting, financiële bijstand. Bijna alle aspecten van het publieke leven, van het openbaar vervoer tot aan iemands begrafenis, worden beïnvloed door het al dan niet vervullen van de militaire dienst. Op die manier is er een vicieuze cirkel ontstaan waarbij de wet bepaalt dat iedereen moet dienen, het ministerie van Defensie vervolgens bepaalt dat de Palestijnen zijn vrijgesteld en tenslotte alle andere ministeries degenen die niet dienen bestraffen. Zodoende bestaat er geen gelijkheid voor de wet, terwijl degenen die worden gedupeerd geen invloed hebben gehad op het besluitvormingsproces. Natuurlijk kun je dienst nemen en er zijn ook Arabische minderheidsgroepen die als het ware vrijwillig in militaire dienst gaan. Meestal zijn het Druzen, die tot een aparte categorie zijn gemaakt. Voor Israël zijn de Druzen geen religie, maar een volk. Israel is de enige plaats ter wereld waar ze als een volk worden gezien, een ander volk dan de Palestijnen. In hun paspoort staat ook Druus en niet Arabier, zoals in het geval van de Palestijnen. Op deze manier, via het aloude verdeel en heers, probeert men de Palestijnse gemeenschap in Israël te fragmenteren. Hetzelfde proberen ze nu te doen met christelijke Palestijnen door ter stellen dat zij dichter bij de westerse cultuur staan dan de moslims. Israël probeert de nationale identiteit van de Palestijnse minderheid te vernietigen. De Druzen bijvoorbeeld hebben een speciaal onderwijsprogramma. Zo leren ze de Druzen dat er als het ware een soort bloedband bestaat tussen joden en Druzen. Men tracht de interne eenheid te versplinteren door de Palestijnen aan te spreken niet als Arabieren, maar als Druzen, christenen, bedoeïenen enzovoorts. Hoe dan ook, een bijzonder klein deel van hen gaat in militaire dienst, zo'n 2 tot 3 procent, maar de meesten van ons voelen zich er niet op hun plaats. Hoe kunnen we een staat verdedigen die ons als volk niet erkent, ons discrimineert en als derderangs burgers behandelt? Het racisme hier is zo diep verankerd dat men het ook terugvindt in het taalgebruik. De plaatsen in de Negev waar ze nu alle bedoeïenen naartoe verdrijven heetten letterlijk 'concentraties van bedoeïenen' zonder dat ook maar iemand met zijn ogen knippert. In het Engels vertaalt klinkt deze betiteling gruwelijk omdat het naar concentratiekampen verwijst, maar in het Hebreeuws wordt deze omschrijving totaal niet als beladen beschouwd. In Israël is het racisme namelijk zo ingeburgerd dat het totaal niet als abnormaal wordt gezien.

> Voor hen is het enige volk dat hier leeft het joodse. Wij zijn dus geen Palestijnen en geen Arabieren, maar niet-joden.

De twee voornaamste componenten van onze identiteit zijn het feit dat we Palestijn zijn én Arabier. Maar terminologie is in dit land zeer gevaarlijk, want het benoemen van de ander bepaalt ook onmiddellijk zijn status. De joods-Israeli's zullen dan ook nooit van de Palestijnse minderheid spreken. Ze noemen ons Israëlische Arabieren. En zelfs dat gaat voor hen al heel ver. Als u statistieken leest dan heeft men het altijd over joden en niet-joden. En dat komt omdat vanaf het allereerste begin de zionisten weigeren te erkennen dat er andere nationaliteiten in Israël leven. Voor hen is het enige volk dat hier leeft het joodse. Wij zijn dus geen Palestijnen en geen Arabieren, maar niet-joden. Onze identiteit wordt niet erkend. Wij zien onszelf als de Palestijnse Arabische minderheid in Israël en door al het racisme voelen we ons geen Israëli's. Een van de belangrijkste beheersingsmechanismen is het onderwijs. Tot 1996 was het plaatsvervangende hoofd van het Arabisch Onderwijs een employee van de Algemene Veiligheidsdienst. Het schoolhoofd kon alleen na de goedkeuring van de geheime dienst worden benoemd. En vandaag de dag wordt die benoeming nog steeds gecontroleerd door de inlichtingendienst, maar nu op een verhulde manier. Het onderwijs is onderdeel van de fragmentatie en beheersing van de Palestijnse minderheid.

Om terug te komen op het onderwerp van de militaire dienstplicht als een manier om te discrimineren: sinds 1956 bestaat er een uitzondering. Toen werd via een speciale wet bepaald dat de Druzen moesten dienen. Maar er is nog een andere groep die een speciale behandeling krijgen en dat zijn de orthodoxe joden die weigeren in krijgsdienst te gaan. Die zouden dus ook niet in aanmerking moeten komen voor die speciale rechten. Dat losten de zionisten als volgt op: een orthodoxe jood krijgt tegen zijn achttiende jaar het bevel zich te melden bij het registratiekantoor van de militairen. Daar laat hij zien dat hij op een yeshiva studeert, een joodse religieuze school, en vervolgens krijgt hij niet alleen een vrijstelling maar ook een militair nummer. Aangezien iedereen met een militair nummer in aanmerking komt voor de speciale privileges, is het duidelijk dat het hier een regeling betreft om Arabische burgers buiten te sluiten. Die krijgen geen bevel om zich te melden waardoor die bij voorbaat buiten gesloten worden en aldus gediscrimineerd.

De werkgelegenheid is een voorbeeld bij uitstek van racisme. Een bedrijf dat een secretaresse zoekt vraagt een secretaresse die haar militaire dienstplicht al heeft vervuld. Op die manier laat men weten dat Palestijnen niet hoeven te solliciteren. Let wel, het gaat hier niet om banen die iets te maken hebben met de veiligheidsindustrie.

Een ander voorbeeld van verborgen discriminatie is het feit dat geen van de officieel aangewezen ontwikkelingsgebieden in Israël Palestijnse dorpen bevat. Alleen joodse gemeenschappen kunnen een beroep doen op de gunstige belastingregelingen en andere financiële voordelen. En ook op het gebied van de werkgelegenheid wordt op grote schaal gediscrimineerd. De goed betaalde banen in het bedrijfsleven en in het ambtelijke

apparaat gaan naar joods-Israeli's. De hoge posten worden doorgans ingenomen door mensen uit het leger. De werkgelegenheid is een voorbeeld bij uitstek van racisme. Een bedrijf dat een secretaresse zoekt vraagt een secretaresse die haar militaire dienstplicht al heeft vervuld. Op die manier laat men weten dat Palestijnen niet hoeven te solliciteren. Let wel, het gaat hier niet om banen die iets te maken hebben met de veiligheidsindustrie. Wij schrijven daar nu een rapport over. Winkelcentra vragen om personeel die de krijgsdienst achter de rug hebben. Palestijnen solliciteren niet eens meer, die weten bij voorbaat dat ze niet worden aangenomen, aangezien het joods-zijn voorwaarde is voor de baan. Dat de cultuur van racisme in alle lagen van deze samenleving is doorgedrongen is helemaal niet verwonderlijk. Als discriminatie en racisme bij wet geregeld zijn en door de staat officieel worden toegepast, waarom zouden particulieren dan niet discrimineren, zowel publiekelijk als in hun privé-sfeer? De Knesset heeft in het verleden wel wetten aangenomen die een voorkeursbehandeling geven aan vrouwen, maar zodra het op Palestijnen aankomt, is er niets. Zodra het gaat over het joodse karakter van de staat dan vormen de rechtbanken in Israël onderdeel van het systeem. Dan vergeten de rechters ineens de democratische waarden, steunen ze de rechtsongelijkheid, en reageren ze alsof de veiligheid van de staat wordt bedreigd.' Die houding wordt nog eens onderstreept door de woorden van Aharon Barak, de voormalige president van het Israëlisch Hoog Gerechtshof, een volgens de International Herald Tribune 'internationaal gerespecteerde jurist', die momenteel docent is aan de prestigieuze Yale Law School in de Verenigde Staten. Zonder te haperen definieerde deze rechtsgeleerde zijn eigen land aldus: '*De Joodse staat is de staat van het Joodse volk… het is een staat waarnaar elke jood het recht heeft terug te keren… het is een staat waar de taal Hebreeuws is en de meeste van zijn feestdagen zijn nationale wedergeboorte vertegenwoordigen… een Joodse staat is een staat die een Joodse cultuur ontwikkelde, Joods onderwijs en een liefdevol Joods volk… een Joodse staat ontleent zijn waarden aan zijn religieuze erfenis, de Bijbel is de het meest wezenlijke van zijn boeken en de Israëlische profeten vormen de basis van zijn moraliteit. Een Joodse staat is tevens een staat waar de Joodse Wet een veelbetekenende rol speelt… een Joodse staat is een staat waarin de waarden van Israël, Torah, Joodse erfenis en de waarden van de Joodse halacha [religieuze wet] de basis vormen van zijn waarden.*' Duidelijk uit deze definitie van de 'internationaal gerespecteerde jurist' is dat in de 'joodse staat' geen enkele plaats is voor niet-joden. Het maakt de voormalige president van het Israëlisch Hoog Gerechtshof niet uit dat de oorspronkelijke bewoners van Israël, eenvijfde van zijn inwoners, niet-joods is en zo permanent gediscrimineerd wordt door in wezen racistische rechtsregels.

Mohammed Zeidan: 'Mijn echtgenote kreeg na ons huwelijk geen toestemming van het ministerie van Onderwijs om te werken aangezien ze een bedreiging zou zijn voor de staatsveiligheid. Off the record kregen we van een functionaris te horen dat het geen zin had om dit besluit aan te vechten, want het verbod zou gehandhaafd blijven. Bijna 5 jaar lang hebben we tegen dit besluit gevochten, zowel via het recht als via de politiek. Op een bepaald moment werd een progressieve minister van Onderwijs publiekelijk gevraagd waarom mijn vrouw niet mocht werken. De minister zei: 'Geef me het dossier en ik zal het

bekijken.' Aangezien ik aanwezig was gaf ik dat dossier onmiddellijk. Drie maanden kreeg ze van de minister toestemming om te werken. Weer drie maanden later was ze zwanger en werd ontslagen. Opnieuw stapten we naar de rechter, want zwangerschap is geen legale reden voor ontslag. Tijdens de rechtszaak werd een speciaal besluit van het ministerie van Werkgelegenheid aan de rechter overhandigd, waarin bepaald werd dat mijn echtgenote ontslagen mocht worden vanwege gevaar voor de staatsveiligheid. Mijn vrouw is geen terroriste, is nooit verhoord, heeft nooit gevangen gezeten, maar mocht niet werken omdat ze politiek actief was geweest op de universiteit en omdat ze met mij is getrouwd en ik het overheidsbeleid met juridische middelen aanval. Dit is een simpel voorbeeld hoe een besluit van een minister van Onderwijs vernietigd kan worden door een onwettige beslissing van een ander ministerie. De rechtbank oordeelde dat het weliswaar een unieke situatie betrof, maar dat het ontslag rechtmatig was.

Om mijn verhaal af te ronden, naast de legale en verborgen discriminatie, is er nog een derde categorie, namelijk de geïnstitutionaliseerde discriminatie, de discriminatie die niet op de wet is gebaseerd en die tot uitdrukking komt in begrotingen, het toewijzen van gelden waarbij de Palestijnen stelselmatig worden benadeeld.

En de vierde categorie is de discriminatie in het openbare leven, op straat, in winkels, in bars, overal waar joden Palestijnen tegenkomen. Het geweld van joods-Israëli's tegen hun Palestijnse landgenoten wordt steeds extremer, hun haat tegen niet-joden groeit met de dag. Ik vind dat de meest gevaarlijke vorm van discriminatie omdat we er overal en permanent mee worden geconfronteerd, het blijft niet beperkt tot overheidskantoren.

Ik heb de sterke indruk dat een groot deel van de Palestijnse Autoriteit onder Mahmoud Abbas onderling besloten heeft om het Palestijnse recht op terugkeer op te geven. Dat wil zeggen: daarover een compromis te sluiten die de schijn moet wekken dat het recht op

terugkeer blijft bestaan, maar dat in de praktijk geen enkele wezenlijke inhoud meer zal hebben. In werkelijkheid zullen slechts zeer weinigen er aanspraak op kunnen doen, bijvoorbeeld alleen in sommige gevallen van familiehereniging. Van een onvoorwaardelijk recht zal dan geen sprake meer zijn. Gezien hun politiek ben ik ervan overtuigd dat voor de huidige Palestijnse Autoriteit het recht op terugkeer geen doorslaggevend onderwerp voor een rechtvaardige vrede meer is. Ze zien het eerder als een groot obstakel, zo weet ik via eigen contacten. Bovendien hebben eerdere onderhandelingsresultaten, van Oslo tot nu, uitgewezen dat het recht op terugkeer geen belangrijke discussiepunt is. Dat recht wordt ook niet door de onderhandelingsdelegatie als cruciaal bestempeld. In wezen kijkt het huidige Palestijnse leiderschap, onder aanvoering van Abbas, er op een zelfde manier tegenaan als de Israëli's. Dat verzwakt onze positie tegenover de internationale gemeenschap in ernstige mate. En dat is contraproductief, want een van de meest essentiële dingen die alle Palestijnen bindt is juist het recht op terugkeer. Ook al is iemand zelf niet verdreven dan nog is er een familielid dat wel etnisch gezuiverd is. Bijna iedere familie in en buiten de groene lijn is erdoor getroffen. Ik geloof dan ook niet dat zonder een rechtvaardige oplossing van dit vraagstuk vrede mogelijk is. Als jurist ben ik van mening dat het recht op terugkeer niet onderhandelbaar is, het is een onvervreemdbaar recht dat in internationale rechtsregels verankerd ligt. Dat kan niet verkwanseld worden omdat het politiek ongelegen komt. Daarnaast heeft de wereldgemeenschap dit recht benadrukt in VN-resoluties.

En tenslotte moeten internationale normen en waarden worden nageleefd. Ondanks dit alles weten we dat het recht niet van doorslaggevend belang is voor politici. Uit eigen ervaring weet ik dat als je bij de Europese Unie in Brussel aanklopt, je doorgestuurd wordt naar de regeringen van de aangesloten landen. En op hun beurt sturen die je weer door naar Brussel. Iedereen probeert de verantwoordelijkheid af te schuiven. Ondertussen geniet Israël als geen ander land een voorkeursbehandeling bij de Europese Unie. En de steun aan Israël die daaruit voortvloeit, blijft almaar toenemen. Het wonderlijke is dat naarmate de Israëlische schendingen van de mensenrechten en bijvoorbeeld de Conventies van Genève toenemen de status van de 'joodse natie' in de Europese Unie almaar verbetert. Wij Palestijnen in Israel begrijpen niet waarom, maar het is een feit dat sinds de Associatie Overeenkomst met Israël in 2000 van kracht werd de banden met de EU steeds hechter worden. Israël wil in de toekomst een status bereiken die ongeveer gelijk staat aan officieel lidmaatschap. Dat is enerzijds een goede ontwikkeling, aangezien het duidelijk maakt hoe afhankelijk het is van Europa, maar anderzijds is het bijzonder alarmerend dat mensenrechten daarbij geen enkele rol van betekenis spelen. Ondanks alle mooie politieke woorden, zijn de mensenrechten hier niets waard zodra het om implementatie gaat. De houding van Europa is problematisch, de mensenrechtenclausules zijn in de praktijk alleen maar cosmetisch. Er wordt niet echt geluisterd naar de klachten vanuit de civil society in Israël en Palestina. Ondertussen schendt de EU haar eigen verdragsregels en haar eigen democratische normen en waarden. In artikel 2 van de Associatie Overeenkomst staat expliciet: 'Betrekkingen tussen de Partijen, zowel als de voorwaarden van de overeenkomst zelf, zullen zijn gebaseerd op respect voor mensenrechten en democratische principes, die

als leidraad dienen voor hun binnenlandse en internationale politiek en vormen een wezenlijk element van de Overeenkomst.' Men hoeft de rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch of van de VN-rapporteur professor Dugard maar te lezen en men weet hoe grootschalig de Israëlische mensenrechtenschendingen hier, in deze regio, zijn. En toch weigert de Europese Unie zich aan de eigen verdragsregels te houden, en daadwerkelijke stappen te ondernemen.

Wat de Europese politici goed moeten beseffen is dat een van de grote mislukkingen van Oslo het feit was dat de belangrijkste vraagstukken niet werden aangepakt en dat nagenoeg hetzelfde nu weer gebeurt. De problemen worden almaar vooruit geschoven, maar ooit zal toch het vluchtelingenvraagstuk moeten worden opgelost. Ooit zal Israel gedwongen moeten worden zich aan het internationaal recht te houden, de Muur af te breken, de nederzettingen te ontruimen, de bezetting te stoppen. Laat men dat dan nu doen. Hoe langer men wacht des te uitzichtlozer wordt het dagelijkse leven voor de Palestijnen. Ook voor de Palestijnse Israëli's. Een voorbeeld is dat onze joodse landgenoten in alle openbaarheid over ons discussiëren als 'een demografisch gevaar'. Er wordt nu een politiek beleid ontwikkeld om de zogeheten 'demografische dreiging' te neutraliseren. Een van onze ministers roept op tot een 'transfer' en wat dat betekent weten de Palestijnen sinds 1948 maar al te goed. Op hun beurt stellen de joodse kolonisten voor om hun nederzettingen te ruilen voor gebieden in Israël met hoge concentraties Palestijnen. Zo zijn ze in één klap van de Palestijnse Israëli's af en houden ze het land en water op de bezette Westoever. Uit een onderzoek van de Universiteit van Haifa blijkt dat 67 procent van de joods-Israeli's voor een 'bevolkingstransfer' is, met andere woorden meer dan tweederde van de joden in Israël is ervoor dat wij verdwijnen!' December 2007 citeert Haaretz Sami Michael die verklaarde: 'het racisme in de Israëlische samenleving bereikt nieuwe hoogtepunten, dat de vrijheid van meningsuiting en de privacy schendt.' Deze president van de Associatie voor Burger Rechten in Israël (ABRI) verklaarde dit tijdens de presentatie van hun jaarlijks rapport. Geconstateerd werd dat het aantal racistische voorvallen tegen Palestijnen met 26 procent was toegenomen en dat 'twee keer zoveel joden verklaren een haatgevoel tegenover Arabieren te koesteren. "Wij zijn een samenleving onder een democratisch regime waarvan de instituten worden ondermijnd," aldus Michael.' Juni 2007 meldde het Israëlische Democratie Instituut dat 'slechts de helft' van de joodse Israëli's 'van mening is dat joden en Palestijnen volledig dezelfde rechten moeten hebben. Onder de joodse geënquêteerden steunde 55 procent de gedachte dat de staat Arabische emigratie uit Israël moet bevorderen en 78 procent zijn tegen de deelname van Arabische politieke partijen aan de regering. Volgens een studie van de Universiteit van Haifa vindt 74 procent van de joodse jeugd dat Arabieren ''vies'' zijn. ABRI stelt dat wetsontwerpen die in de Knesset worden ingediend bijdragen aan de délegitimering van de Arabische ingezetenen van het land, zoals wetsvoorstellen om het stemrecht… te verbinden aan de militaire dienstplicht… Het gaat ook om wetsontwerpen waarbij ministers en parlementsleden verplicht worden om een eed van trouw af te leggen aan een joodse staat… "Arabische burgers worden regelmatig slachtoffer van spot op vliegvelden," aldus het rapport. Het stelt vast dat Arabische ingezetenen onderworpen

worden aan “raciale karakterschetsen” die hen classificeren als een veiligheidsgevaar. De regering bedreigt ook de vrijheid van meningsuiting van Arabische journalisten door met de zweep van economische boycot te zwaaien en door het publiceren van regeringsaankondigingen in kranten die haar politiek bekritiseren, te stoppen.’ Mohammed Zeidan benadrukt het feit dat meer dan tweederde van de joden in Israël hun Palestijnse landgenoten weg wil hebben. ‘Tweederde, en dit is de toekomst van Israël. Vandaar dat steeds meer ontwikkelde Palestijnen het land willen verlaten. Ze kunnen hier geen carrière opbouwen. Vice-premier Avigdor Lieberman, die zelf uit Moldavië komt, spreekt openlijk over onze transfer, het staat in zijn partijprogramma. Hij wordt niet gezien als een Meir Kahane, wiens Kach partij nog in 1986 werd verboden vanwege racisme, integendeel Lieberman is een van de belangrijkste politici in Israël, wiens racisme salonfähig is geworden. Het gevolg is dat het vertrouwen in de politiek onder de Palestijnen in Israël almaar afneemt. Dat is ook te zien aan de opkomstcijfers tijdens verkiezingen. In toenemende mate zoekt men de oplossing in alternatieven. Het enthousiasme voor deelname aan initiatieven vanuit de civil society of vanuit de islam neemt toe. Men voelt zich in de steek gelaten, ze weten dat ze nu voor zichzelf moeten opkomen. Een belangrijk gegeven is dat de Palestijnen in Israël menen niet echt een rol in het geheel te spelen, zeker niet vergeleken met de Palestijnen op de Westoever of Gaza, of Libanon en Irak. Ze zijn geïsoleerd, in Israel zowel als van de Arabische wereld.

Bovendien, wie luistert er naar Palestijnen? Als bijvoorbeeld het Internationaal Gerechtshof in Den Haag verklaart dat de Muur en de nederzettingen illegaal zijn en dat de regeringen verplicht zijn hiertegen stappen te ondernemen dan zien ze dat niemand iets doet. Sterker nog: in hetzelfde jaar dat het Hof deze conclusie trok, werd de status van Israël in de Associatie Overeenkomst met de Europese Unie opgewaardeerd. De Palestijnen, ook die in Israël, zien dat recht en mensenrechten voor de Europese Unie in de praktijk geen serieuze richtlijn zijn in hun politiek. Wij merken dat bij ons onderwijsprogramma. Het kost ons moeite uit te leggen dat mensenrechten wel degelijk belangrijke criteria zijn. De eerste reactie is: dit zijn allemaal slagzinnen, theorieën. “Welke mensenrechten?” vragen ze ons. “Gelden die ook voor ons? Waar en wanneer dan?” Wij moeten onze leerlingen echt overtuigen dat ook zij de mensen zijn waarover de mensenrechten gaan. We proberen ze het vertrouwen te geven dat ook zij aanspraak kunnen doen op internationale rechtsregels. De Palestijnen beseffen maar al te goed dat de etnische zuivering van 1948 ongestraft kon plaatsvinden. Ze weten dat Israël straffeloos het recht kan schenden. Daarom zal men niet snel Palestijnen in dit land zien deelnemen aan bijvoorbeeld een demonstratie tegen het racisme van Lieberman of de dreigende zogeheten “transfer”.

Ondertussen blijft Europa toekijken. De Verenigde Staten bepaalt, Europa betaalt. Bijna alle financiële steun na Oslo komt uit Europa. De infrastructuur die daarmee werd betaald, is sinds het begin van de tweede intifada door Israël volledig verwoest. De leden van de Europese Unie zouden één ding niet uit het oog moeten verliezen: elke verslechtering voor de Palestijnen hier heeft haar weerslag in de hele Arabische wereld en zal daardoor op den

duur consequenties hebben niet alleen in Europa zelf, maar ook voor de Europese belangen in deze regio. Welnu, Europa betaalt de wederopbouw die door Israël wordt vernietigd. De Verenigde Staten bepaalt de agenda van de onderhandelingen tussen beide partijen, terwijl degenen die het financieren weigeren politieke stappen te ondernemen. Gezien de economische en handelsbelangen van Israël heeft de Europese Unie meer macht dan de Verenigde Staten. De Europese Unie gebruikt niet de macht die ze heeft, terwijl haar belangen toch duidelijk worden geschaad. Waar het hier dus om gaat is niet de politieke macht, maar de politieke wil. En daarom moeten de Europese burgers in het geweer komen. Nu de westerse politici weigeren hun politieke macht te gebruiken om zo het internationaal recht te handhaven, moet de Europese civil society er op gaan toezien dat Israël wordt gedwongen het recht te respecteren. Voordat het straks te laat is en een nieuwe ronde van etnische zuiveringen beginnen. En de consequenties daarvan zijn onafzienbaar.

8. Israelische grond slechts voor joden - is dat geen racisme?[13]

Auteur: Luisa Morgantini

Op 19 juli keurde de *Knesset*, het Israelische parlement, in eerste lezing een wetsvoorstel goed, op basis waarvan alle grond die in bezit is van het Joods Nationaal Fonds (JNF), slechts aan joden toegewezen kan worden. Daarmee dient Israel de democratie een zoveelste slag toe, door voeding te geven aan racisme en apartheid. Het wetsvoorstel, dat is ingediend door Israelisch rechts - *Kadima* [u weet wel, van '*partner for peace*' Ehoed Olmert; red.] en *Likoed*, sluit niet-joden namelijk uit om te bieden op ter verkoop aangeboden grond van het JNF (13 procent van alle staatsgrond).

Het wetsvoorstel haalde het met een ruime meerderheid van 64 tegen 16 stemmen [de 40 overige parlementsleden hebben kennelijk niet aan de stemming deelgenomen, want de auteur rept niet over stemonthouding; red.], ondanks een debat dat, voorafgaande aan de stemming, in het Presidium van de *Knesset* is gevoerd en waarin menige aanwezige zijn of haar bezwaar tegen het wetsvoorstel uitte en opriep het in te trekken. Deze verzoeken zijn door de juridisch adviseur van de *Knesset* terzijde geschoven, met het argument dat 'aan het wetsvoorstel racisme niet expliciet ten grondslag ligt'.

Dit roept de vraag op, hoe wij uitsluiting van de Palestijnse burgers van Israel van het uitbrengen van een bod op ter verkoop aangeboden grond dan zullen benoemen? Hoe kunnen wij dit wetsvoorstel, dat door sommige *Knesset*-leden 'abominabele wetgeving' is genoemd, anders bestempelen dan racistisch en slechts dient om de discriminatie van niet-joden te institutionaliseren en democratie op etnische grondslag een wettelijke basis te geven?

Bovengenoemd wetsvoorstel is de zoveelste uitdrukking van racisme en discriminatie in Israel, waar het verwoesten van huizen van Palestijnse burgers, illegitieme onteigening van hun grond en het ontwortelen van hun bomen aan de orde van de dag is.

Van joodse zijde is oppositie gekomen van de parlementsleden van *Meretz-Yachad*, een links-zionistische partij, die sociale rechtvaardigheid in het vaandel heeft staan. 'Het wetsvoorstel zoals het gisteren [in eerste lezing] door de *Knesset* is aangenomen, toont het ware gezicht van de regering', zo verklaarden zij, 'en houdt het risico in zich, dat Israel als

---

[13] Bron: *Arabic Media Internet Network* (AMIN), 20 juli 2007. Luisa Morgantini is vice-voorzitter van het Europees Parlement. Vertaling: Koen Bos.

Kanttekening van de redactie Soemoed met betrekking tot Luisa Morgantini's opmerking over 'het gezicht van de *Knesset*': Zij lijkt over het hoofd te zien, dat de *Knesset*, sinds haar oprichting, het instituut van de staat Israel is geweest, binnen de muren waarvan het eigen-joodse-volk-eerst-beginsel dat aan de staat ten grondslag ligt, in wetgeving is omgezet - om te beginnen *de Wet op de Terugkeer* voor joden, *niet* voor Palestijnse vluchtelingen.

http://www.palestina-komitee.nl/soemoed/42/494

een apartheidsstaat te boek komt te staan.' De Palestijnse partijen *Balad* en *Raam-Tal*, evenals de linkse joods-Palestijnse *Hadash*, lieten zich ook in afkeurende termen uit over het legaliseren van de 'grote grondroof', die vanaf 1948 tot heden op niet-aflatende wijze is doorgezet.

Het gezicht van de *Knesset* kan niet bepaald worden door Uri Ariel, de radicale joodse kolonist die als eerste het wetsvoorstel omarmde, omdat in dat geval het racisme zal toenemen, het democratisch gehalte zal afnemen en een flinke stoot in de richting van geïnstitutionaliseerde apartheid en afschaffing van alle rechten gegeven zal worden.

9. Israël is een racistische staat[14]

Auteur: Paul Vanden Bavière

Op de racismeconferentie van de Verenigde Naties in Genève in april was er heel wat beroering over de toespraak van de Iraanse president Mahmoed Ahmadinejad. De delegaties van de landen van de Europese Unie verlieten de zaal toen hij Israël als een racistische staat bestempelde.

"Durban II start met racisme" titelde de "kwaliteitskrant" De Standaard op 21 april. Met Durban II wordt verwezen naar een gelijkaardige conferentie in het Zuid-Afrikaanse Durban in 2001. Die krant bracht overigens geen verslag uit over de conferentie maar voerde er een haatcampagne tegen en probeerde de Belgische minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht ervan te overtuigen dat hij niet naar Genève zou moeten gaan. Een campagne, waarbij alle journalistieke regels met de voeten werden getreden. Kortom, een campagne met vermenging van nieuws en commentaar, een echte krant onwaardig.

Vorig jaar werd een wet van kracht waaronder partners van huwelijken tussen Palestijnen in Israël en uit de bezette gebieden zich niet in Israël mogen vestigen. Om het even welke jood mag wel een echtgenote uit om het even welk land naar Israël meebrengen.

Nochtans kan er niet de minste twijfel over bestaan dat Israël een racistische staat is. Hij is een apartheidsstaat, die zijn Palestijnse inwoners discrimineert. Dat blijkt al uit zijn eigen karakterisering dat Israël "de staat is van het joodse volk", en niet van al zijn inwoners. Een Israëlische nationaliteit bestaat er officieel niet. Men heeft de "joodse" of "Arabische" nationaliteit. Dat de EU daar volmondig achter staat, en dus instemt met de discriminatie, betekent niet dat dit geen racisme meer is. Afgezien daarvan zijn er massa's discriminerende wetten en praktische maatregelen tegen de Palestijnen – en dan hebben we het hier alleen over de Palestijnen in Israël, niet over die in de sedert 1967 bezette gebieden (de Westelijke Jordaanoever, met inbegrip van Oost-Jeruzalem en de Gazastrook.

Zo is bepaald – we halen maar slechts enkele voorbeelden aan - dat 93% van het land "onvervreemdbare eigendom is van het joodse volk", terwijl vóór de onafhankelijkheid van Israël nauwelijks 6% eigendom van joden was. De onteigening van de Palestijnen gaat nog steeds door, zoals te zien in de acties tegen de bedoeïenen in de Negev-woestijn. Vorig jaar werd een wet van kracht waaronder partners van huwelijken tussen Palestijnen in Israël en uit de bezette gebieden zich niet in Israël mogen vestigen. Om het even welke jood mag wel een echtgenote uit om het even welk land naar Israël meebrengen. Er is verder het verbale racisme tegen de Palestijnen, de dagelijkse haatcampagnes, die wettelijk zijn toegelaten. Elke denigrerende opmerking over joden daarentegen wordt door de wet bestraft. Om het

[14] Uit: Uitpers, nr. 109, 10de jg., mei 2009: http://archief.uitpers.be/artikel_view.php?id=2347

even wie mag, en hier wordt de "vrijheid van meningsuiting" ingeroepen, de Palestijnen beledigen, oproepen om ze te uit het land te verzetten, zelfs ze allemaal te vermoorden, te verdrinken in de Dode Zee. Rabbijnen kunnen ongestraft verkondigen dat het leger zonder scrupules zoveel Palestijnse burgers mag doden als het wil. Een fractie van het geciteerde over joden zou de Europese instellingen tot krachtige veroordelingen en sancties aanzetten, tot anti-Palestijnse mediacampagnes leiden. Als joden in Israël dit doen wordt er zelfs geen formeel protest geuit. Vrijheid van meningsuiting, niet waar?

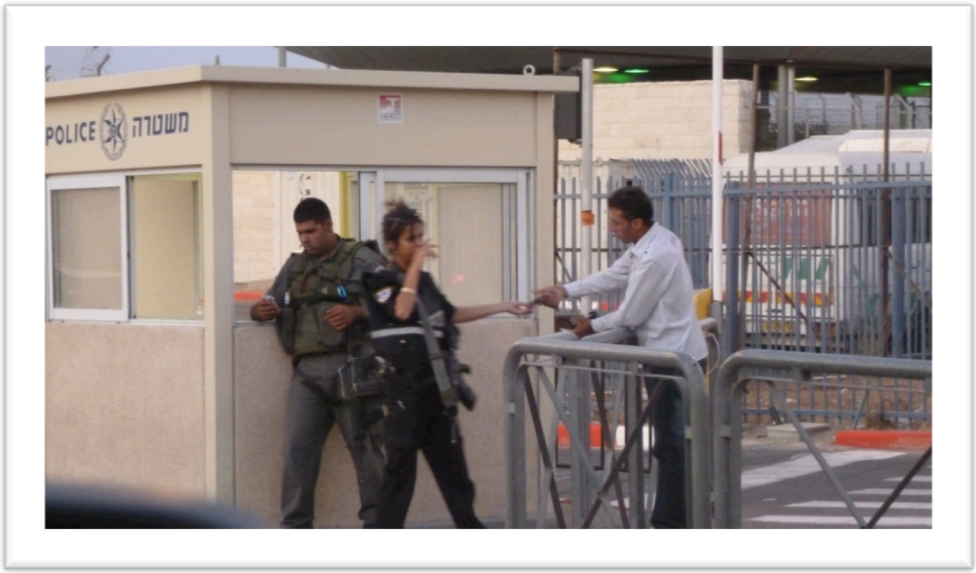

Racisme aan de kaak stellen, zoals Ahmadinejad dit deed, op een conferentie die uitgerekend de bestrijding van het racisme tot voorwerp heeft, is "tegengesteld aan de principes en de waarden van de Verenigde Naties", zo meende minister De Gucht in zijn toespraak tot de conferentie. Israël is blijkbaar boven elke kritiek verheven. Men moet er over zwijgen, zoals ook de kernbewapening van Israël een taboe is. Blijkbaar is het racisme van de staat Israël wel in overeenstemming met de principes van België, van de VN, van de EU en van de Navo…

Merkwaardig is in dit verband ook dat de islamofoben heel andere criteria hanteren als het gaat over de islam en het jodendom. Zo stond in De Morgen (21.04.09) in een vrije tribune te lezen dat "de islam als politieke ideologie een grote zwarte steen van mannelijke agressie, inktzwart obscurantisme en diepe achterlijkheid is". De man heeft zich blijkbaar nooit over de joodse wetten in Israël gebogen, waarop trouwens een groot deel van de islam gebaseerd is. Zo zou men bv. kunnen stellen dat de moslims de hoofddoek van de joden hebben overgenomen. Nergens in de koran staat zo’n verplichting, maar de joodse wet schrijft voor dat vrouwen hun haar niet mogen laten zien. In Jeruzalem treft men in de fundamentalistische joodse wijken vele vrouwen met hoofddoeken aan. Minder "obscurantistische" vrouwen daarentegen omzeilen de wet door hun haar af te scheren en een pruik te dragen. Vrouwen in het algemeen worden onder joodse wetten even erg gediscrimineerd als in de islam. Zo hebben ze gereserveerde plaatsen achteraan in bussen. Echtscheiding is voor de vrouw zelfs moeilijker dan in de islam, want de man moet toelating

geven. Klachten door vrouwen bij de totaal vrouwonvriendelijke rabbinale rechtbanken worden steevast naar de prullenmand verwezen: de man heeft immers altijd gelijk. Ook heeft de islam de mannelijke besnijdenis overgenomen uit het jodendom. En hoe men het draait of keert, die besnijdenis is evenzeer een seksuele verminking als de vrouwelijke besnijdenis, zoals die in Afrika veel voorkomt.

Potsierlijker nog wordt het als de man in De Morgen stelt dat "de waarheid luidt dat erin de hele wereld geen enkel land met een islamitische meerderheid bestaat waar de minderheden de facto gelijke rechten hebben – gewoonlijk worden ze daarentegen gepest, gediscrimineerd of zelfs vermoord". Die beschrijving klopt perfect voor het enige land met een joodse meerderheid – Israël. Meer nog in Israël gaat het niet alleen om een de facto discriminatie, maar zelfs één in vele wetten en regels vastgelegd racisme.

10. VN-organisatie "ontzet" door Israëls rassenscheidingsbeleid[15]

Israël wordt bekritiseerd voor het schenden van het recht op gelijkheid in een nieuw rapport van het Comité tegen Rassendiscriminatie van de Verenigde Naties (Committee on the elimination of racial discrimination - CERD).

Een voorkopie van het CERD-verslag[16] geeft aan dat ongelijke behandeling op grond van ras kan worden gevonden in bijna elk facet van het Israëlische leven.

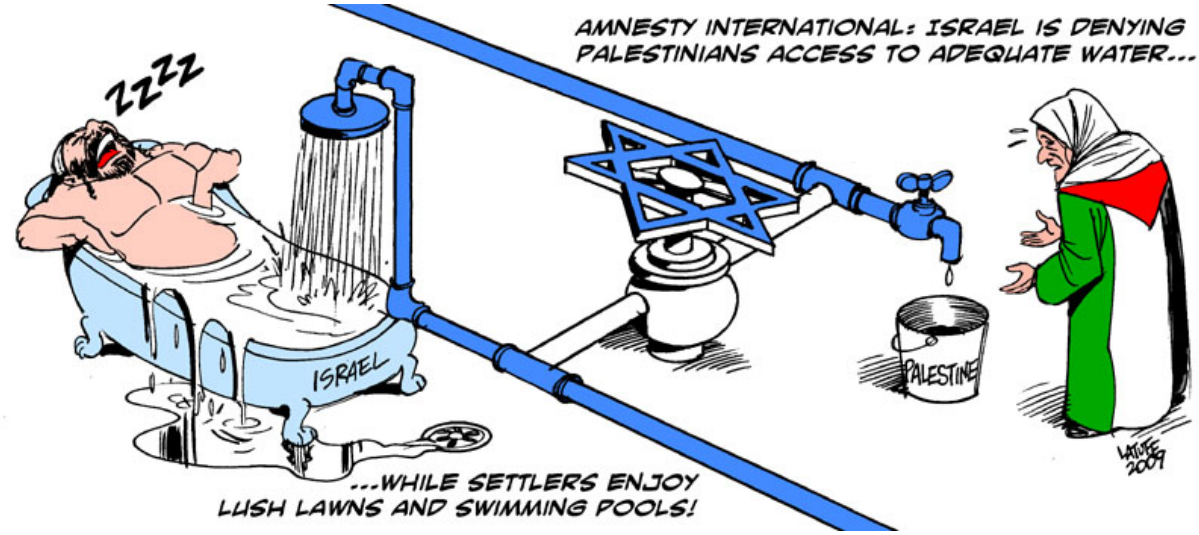

Het CERD is een Comité van juridische specialisten die toezien op de tenuitvoerlegging van het Internationale Verdrag inzake de eliminatie van alle vormen van rassendiscriminatie, waarin staat dat elke doctrine van superioriteit op basis van raciale differentiatie wetenschappelijk onjuist is, moreel laakbaar, sociaal onrechtvaardig en gevaarlijk.

Basiswet gebrekkig

Volgens het rapport staat belangrijke wetgeving in Israël haaks op dat Verdrag. Israëls Basiswet (n.v.d.r. de wet die fungeert als grondwet) bevat geen verbintenis tot gelijkheid of tot verbieden van rassendiscriminatie. Ook bevat de Israëlische wet geen behoorlijke definitie van "rassendiscriminatie".

---

[15] *Adri Nieuwhof is een consultant en mensenrechtenadvocaat, gevestigd in Zwitserland. Mireille Fanon Mendès-France is lid van de VN-werkgroep betreffende mensen van Afrikaanse afkomst. -* http://electronicintifada.net/content/un-Body-appalled-Israels-Racial-segregation-policies/11065?utm_source=ei+readers&utm_campaign=b792986181-RSS_EMAIL_CAMPAIGN&utm_medium=email *- Gepost op 18-03-2012*

[16] Concluderende opmerkingen van het Comité voor de eliminatie van rassendiscriminatie," 9 maart 2012 - http://www2.ohchr.org/english/bodies/cerd/docs/CERD.C.ISR.CO.14-16.pdf

Zo zijn er bij voorbeeld twee afzonderlijke systemen van onderwijs — één in het Hebreeuws en één in het Arabisch — en twee afzonderlijke systemen van lokale regering — voor Joodse gemeenten en "gemeenten van de minderheden."

Het CERD-verslag is een reactie op een document van 183-pagina's dat Israël eerder dit jaar aan het Comité voorgelegd heeft. Terwijl Israël verplicht is, om de twee jaar een formele update te verstrekken over zijn vooruitgang in het elimineren van rassendiscriminatie, heeft het de neiging om de deadline te missen. De laatste bijwerking was een poging om drie aparte verslagen samen te brengen die hadden moeten verzonden worden naar het Comité in respectievelijk 2006, 2008 en 2010.

Israëls verslag was beperkt tot kwesties binnen zijn internationaal erkende grenzen. Er wordt met geen woord gerept over de behandeling van de Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook. Maar het CERD rapport pakt Israël aan voor raciale discriminatie, zowel binnen de staat als in de gebieden die het bezet, met inbegrip van de Syrische Golan-hoogvlakte.

Naast de litanie van klachten slaagde het CERD erin, om vier kleine positieve opmerkingen te formuleren over Israëls prestatie tussen 2004 en 2010. Bij voorbeeld verwelkomt het Comité een wet die geweld verbiedt in de sport.

Segregatie

Het CERD heeft zijn bijzondere bezorgdheid geuit over de segregatie tussen Joodse en niet-Joodse gemeenschappen in Israël. Zo zijn er bij voorbeeld twee afzonderlijke systemen van onderwijs — één in het Hebreeuws en één in het Arabisch — en twee afzonderlijke systemen van lokale regering — voor Joodse gemeenten en "gemeenten van de minderheden."

Het Comité onderstreept zijn onbehagen over aantijgingen van aanhoudende discriminatie van Ethiopische Joden (ook bekend als "Falashas") in Israël. Meer dan 50 procent van de Ethiopische Joodse families in Israël leeft onder de armoedegrens, terwijl het overeenkomstige cijfer voor blanke Joodse Israëlische gezinnen 16 procent is. Ethiopische Joden worden in Israël geconfronteerd met een scala van problemen, zoals frequent verbaal geweld van racistische aard en beperkt worden tot laagbetaalde banen ("De beproevingen van een Ethiopische Jood," IRIN, 9 februari 2012).

Overwegende dat Israël Palestijnen (onder wie Bedoeïenen) gelijke toegang tot land en onroerend goed ontzegt via een aantal discriminerende wetten over landkwesties, "beveelt" het CERD "sterk aan", dat Israël elke wetgeving herroept die niet aan het beginsel van non-discriminatie voldoet. Hetzelfde geldt voor wetten en besluiten die sociale en economische voordelen afhankelijk zouden maken van de voltooiing van de militaire dienst.

Het Comité heeft het expliciet over de situatie van kwetsbare inheemse Bedoeïenengemeenschappen in Israël. Het roept Israël op, haar lopende beleid van huizensloop en gedwongen verplaatsingen een halt toe te roepen.

Uiteenrukken van gezinnen

Bovendien moet Israël de wetgeving intrekken waardoor gezinshereniging voorkomen wordt tussen Palestijnen die het Israëlische staatburgerschap bezitten en bewoners van de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook en die het recht op huwelijk en partnerkeuze ernstig belemmert. Het fundamentele recht op een gezinsleven is vastgelegd in de Universele verklaring van de rechten van de mens van 1948 en het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten.

Israël moet volgens het CERD optreden tegen de stroom van racisme en vreemdelingenhaat in het publieke discours. Alle racistische en xenofobe verklaringen van openbare ambtenaren en religieuze leiders, gericht tegen Palestijnen en tegen asielzoekers van Afrikaanse oorsprong, moeten daarom sterk worden veroordeeld.

Systematische discriminatie

Het CERD weerlegt Israëls bewering dat het Verdrag tegen rassendiscriminatie niet geldt voor zijn gedrag in de Westelijke Jordaanoever, de Gazastrook en de Golanhoogvlakte. Het Comité verwijst naar de de facto segregatie in de Westelijke Jordaanoever, met twee volledig gescheiden juridische systemen en sets van instellingen voor de Israëlische kolonisten en de Palestijnen. Het Comité is "ontzet over het hermetische karakter van deze segregatie."

Terwijl het Israëlische nederzettingen blijft uitbreiden, ontzegt Israël systematisch bouwvergunningen aan Palestijnse en Bedoeïenengemeenschappen in de Westelijke Jordaanoever. Israël moet de rechten garanderen van Palestijnen en Bedoeïenen op

eigendom en toegang tot land, huisvesting en natuurlijke hulpbronnen — vooral water — en elk beleid van "demografische evenwicht" elimineren, stelt het CERD.

Bovendien moet Israël de blokkade van de Gazastrook stoppen en er dringend alle bouwmaterialen toelaten, nodig voor de wederopbouw van huizen en civiele infrastructuur.

Ook hekelt het Comité Israël voor de toename van de arrestaties en gevangenneming van kinderen en hun proces door militaire rechtbanken, en de politiek van administratieve inhechtenisneming, waarbij gevangenen zonder aanklacht of proces worden vastgehouden. En het vestigt de aandacht op de monetaire en fysieke obstakels waarmee Palestijnen in de Gazastrook worden geconfronteerd wanneer ze bij Israëlische rechtbanken op zoek gaan naar compensatie voor hun geleden verlies, in het bijzonder tijdens de operatie Gegoten Lood, Israëls drie weken durende bombardementenoffensief eind 2008 en begin 2009.

Het CERD geeft ook uiting aan zijn bezorgdheid over de straffeloosheid waarvan kolonisten genieten voor racistisch geweld en vandalisme. Negentig procent van de politieonderzoeken naar kolonisten-gerelateerd geweld in de periode 2005-2010 werden gesloten zonder vervolging.

Volgens het CERD wordt in de Golan-hoogvlakte de inheemse bewoners gelijke toegang tot land, huisvesting en basisvoorzieningen ontzegd. Familiebanden zijn er verbroken sinds de onwettige annexatie van het grondgebied door Israël in 1981.

De straffeloosheid beëindigen

De timing van het CERD-verslag valt samen met een nieuwe Israëlische aanval op de Gazastrook, waarbij ten minste 26 Palestijnen, onder wie vijf burgers, omgekomen zijn en nog eens 80 personen werden gewond, de meesten van hen burgers. Israël heeft — nogmaals —zijn totale minachting voor het internationaal recht laten blijken.

Israëls straffeloosheid moet worden beëindigd door de staat ter verantwoording te roepen voor de schendingen van het internationaal recht met inbegrip van het onvervreemdbare recht van het Palestijnse volk op zelfbeschikking. Die wetten zijn er om te garanderen dat alle mensen in internationale vrede en veiligheid kunnen leven. Op dit ogenblik beschouwt de staat Israël zichzelf als boven het internationaal recht verheven.

Met 's werelds machtigste regeringen die weigeren om Israël ter verantwoording te roepen, is het essentieel dat mensen met een geweten hun betrokkenheid bij de campagne voor de boycot, desinvestering en sancties tegen Israël intensiveren. Uit het CERD-verslag blijkt, waarom met Palestina solidaire activisten, sociale bewegingen, kerken, vakbonden en andere bewogen burgers alle reden hebben om door te zetten en hun werk te intensiveren.

Palestina Solidariteit vzw
Vierwindenstraat 60
1080 Brussel
Tel.: 02 501 67 49
Gsm: 0489 39 81 42
Steun: BE64 5230 8014 8852
secretariaat@palestinasolidariteit.be
www.palestinasolidariteit.be

Thematische infobrochure Nr. 1 – Israël & Palestina. Achtergrond en feiten

Thematische infobrochure Nr. 2 – Politieke gevangenen

Thematische infobrochure Nr. 3 – Gevangenschap ≠ kinderspel. Palestijnse minderjarigen in Israëlische militaire detentie

Thematische infobrochure Nr. 4 – Palestijn in Israël: ongewenst burger?

© 2014, Palestina Solidariteit vzw